

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اقوی

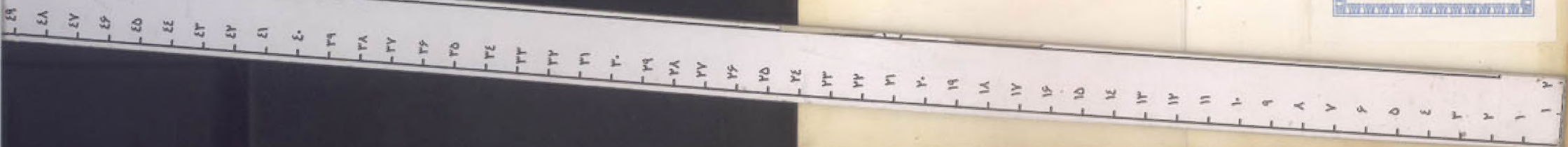

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب دیوان	
مؤلف عبدالفتاح مراغی (مرفع)	
مترجم	
شماره قفسه ۱۷۳۶۴	
جمهوری اسلامی ایران	
سازمان اسناد و کتابخانه ملی	
۲۰۸۵۶۹	

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب	دریا
مؤلف	عبدالقاسم طریخی (میرزا)
مترجم	
شماره قفسه	۱۷۴۶۴
شماره ثبت	۲۸۵۲۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اولی

۱۷۳۶۴
۲۰۸۵۲۹

اولو روائه دیوان پادشاه جزا
اولو قبول شفاعت البینه شہ خدا
جناب حضرت خدایا بر شفاعت کل
بتر نوبه احوال باب جنة المآل

مبینا احد اقا در خدا
ایمیدگر ممکن بود روز روز

تمام شیعہ لک در دینہ فیکسان
شفع روز جزا لایک شہادت
خصوص رکوبه و دکنشہ فاتی
مهر آل علیہ و الینہ منجی
اگر چه حکم و عود بر آیم
محببت مردانه و نوبه راجم

و قد رخصت بنو سیدنا علیہ السلام

روایتید و چون قهرمان خلید
جناب عرش نبی رسول رب خلید
نیم مرت کاستان عرشین
شیم مغفرت نوبه علی بن
سکون بخش دم نقد بر حساب
محمد غریب مغفرت اولو الالباب
بحکم لم یزل لایزال ہمیت
داروب سبک حج و عریضه لدا
و توب مدینه ده بعد از اول حج مقما
و پروردی ملتہ ترین و سنہ پنجم

بروعدن او قهر و قیامت کجاست
او دین حضرت جبرئیل نازل الهی کفایت
جناب سبحانیم بسلام اید
اگر چو را که لقای سببی نه
ترس غم و کافور و آید ز راه اول
چهار لباس خاص بوقت زینار
دم و حال بوقت فال و زباله مجمل
بیشتر چون بگویم حقیقت بکنین
کو در حق و زینله او منبع برکات
و حقیقت اینه را که لازم صفت ای
اید و بخلافت تعیین مردانی
اید و بعبادت نهاده امته نیکه
ظهوره کلمه و حقیقت نه نوع لام
او دین و چهره کلمه و غفرانه و بوش
بشدی کم اید غم و یا غریبین

عاز اول و روح و حقیقت نه مرض
پیام سلیمان ادا ایلد رگای حبیب خدا
سلام صبر و ذکره کیم ایم و پیام
هوای صحبت لاهوتیان نوزان
بیم مغلر نوزان الهی اول
اولوب مغلر شریف قدس و الا
نار که اید صفت بوی و قدس استجیل
اول و حقیقت و در سن چون در کین
نهی سفر شهر بند تقدیر
بیان قید را که لازم نصیحت ای
دخی غایب را و ببا ایلد و قرآن
بشد کیم اید اقبال عالم جاوید
تا بوب و جسم شریفی چو در دست حاکم
بهار غایت نوز و بوی و بخت نوز
قد و ایلد مشرق و لایبش برین

جناب فاطمه و دیگران استغفار
او دم کیمتیه و بوی و بخت نوز
هر یک سید کیم و بوی و بخت نوز
سا نوز دیکر و بوی و بخت نوز
خیاله المانید و بوی و بخت نوز
جناب فاطمه و بوی و بخت نوز
و چه اگر مکر و بوی و بخت نوز
ایشید و بوی و بخت نوز
کو و بوی و بخت نوز
خطب اید و بوی و بخت نوز
بو کوند و بوی و بخت نوز
کین زمانه و بوی و بخت نوز
بورخ و بوی و بخت نوز
و ایلد و بوی و بخت نوز
برینی صانع و بوی و بخت نوز

او دین و بوی و بخت نوز
قدم و بوی و بخت نوز
بری و بوی و بخت نوز
خیال اید و بوی و بخت نوز
و بوی و بوی و بخت نوز
چیت و بوی و بخت نوز
بوی و بوی و بخت نوز
کلب و بوی و بخت نوز
تو کراش و بوی و بخت نوز
و بوی و بخت نوز
با و بوی و بخت نوز
بوی و بخت نوز
و بوی و بخت نوز
و بوی و بخت نوز
و بوی و بخت نوز
او دین و بوی و بخت نوز

کهنه بن اوزیدن او بکبر حسن
بجود در دامن کنه دلوت بر
بویورده فاطمه کینش نیکند و در روز
رجوع است سگها کور یکدول معده
در من رسول و نامور اولیثم برایشه
سوروشی فاطمه دن اولمانه فخرش
جانب فاطمه اینه کریم اوله قیلمین
هر آنچه عذر کتورم او نکات قبول تمیز
خطاب حضرت نه برای نه اولسر
بوا و رسول و شاه و کد ایچکمر برور
حصار شکسته پرونده علاج کول
ولیک جنت بخاندان بیلور منظر
صدیق و حبیب خدا کاغذ اید
توقف ایتمه تقدیم ایلم بنم الیه
چو اذن آیدی قلم خودی می چو ویدی

خزان اید کلک و نه بار بر سس
جانب فاطمه رکابن ایشته سرور
ایه و حبیب در دو محتر طغیان
و بر و حبیب محمد و بیت من معده
بو گفت و کور رسول خدا کلوب هوشه
او کیمد و رفته و روبرو اذن
و روبرو و رفته و در رسول من
و روبرو و رفته و سنی کورینجه فخر
بوا و رسول و کیم سیر از سیم اید
بوا و رسول و سیر و دن من بولون اید
هر یور و اول او نکات اذن حبیب کول
ادب طریقی ایلم سنده ایستوبت
طلوع صبح سعادت رسول حبیب
احبب دعوت لا اله الا الله
و بر و حبیب سلا مین نبی علیه السلام

بیک

باشند سرور و شرفیغ روز نشور
و بر و حبیب در دو محتر بسیار کرام
بهشت و عرش برین و اذن جلال
چکر له مقصود کت نظایر کیم
اگر رضای و بر دین بام جبر اید
بویورده فخر رسول کاغذ عزم غزای
نیچونکه او تو را و ج اید و برینم رفقه
بخانته و برور و همیشه محفته
علی و فاطمه و نور دیر هم حسنین
یتیم او لور لا بولونده نامر اجاب
و دایع باز پسین و عجب کول یاران
یشه عرش بریند بود و جبر
و از حیض فلک تابا و ج علیتین
افاضه ملکوت عاظم جبروت
کلور و فاطمه و بسیار خجل

و بویورده فخر رسول کاغذ عزم غزای
بودم سگهای تو و در حیرت لای نام سلام
ملایک و رسول و قدسیان خجل
و ناسن ایلم سن ملک استغفر
و کور رضای و برینم رفقه و برور و کور
او قدر و عظمی و کیم نزول اید جبر
خسرو صیقل کونده بنیم شفیه
بو کونده هم اولانغور روز فرقه
صفا و مروه و میر و مشعر حرمین
و شرف خلاصه جمع منق اصحاب
و باز پاره اولانغور و در اعلیه فانی
و بر و حبیب در دو محتر بسیار کرام
ایک صفت چکلی و در صفوف کور
تمام غرض نشاندن لاهوت
و بر و حبیب در دو محتر بسیار کرام

سنگ قد و نکای چون از حق برون
 و برده و خنده از آیش را بچنان
 طین طین در وقت و کوه و مرجان
 نثار ایتمه می شد و حور و غلمان
 دیگل خیمه موکبا خوش نذر ایتمن
 نه کور کوسن بوجفا خانه در کتمن
 آنچه بان که بار سید صرا
 غرض بود در بوجاله غمک اولاد
 تو قیم بود راخی یک بریم عزرا
 دخی تو قیم اولد و مهران اولاد
 الکر محمد غله بنیم بو اتمه
 خطاب لبش مردانه کوبن
 همیشه در خایند و جان و یاقیم
 آلب قوجا قیبه خنده شیر خدا
 کو تو دیر نظرینه حاجت پر خیده
 صدر ارجی بند مجرب و خنده
 اش را یلد اولد حضرت جبر
 چو اچ طایر روح معده پروال
 ای دیوب ملاکمه در سلین استقبال
 کج آرخامه لید و مچا او کو بچین سلم
 بچار اکل شب ایل در جبر شید دعا
 شامد کر کو زارینه فرخمش لایب
 کل بوردده از نفس مطنه وطن
 دیوب دماغه نیب بهشی عزرا
 ایدوب ملاکمه در سلین استقبال

یوب چید چید کچید در راز و نیاز
 و لیک کچید در شیره او پرده و آن آزار
 بودستان اگر چه عریض دور
 و لایا پیلاد بر سر کعبه معراج
 واقعه و عینه حضرت یاسین علیه السلام

رقم نهار ستمانه دیار بسلا
 الم شمار مقام هجوم جود و جفا
 شال شمع اولوب دوزخ شکفتن
 بو غمخر خبر بیلد ایلد و دیوان
 چون کر لمر محمد و مزاده ثقلین
 ذبیح آل عبا حضرت امام حسین
 کوروب شهالته بند عام احیا
 امید شنبه اولد ترنبا کوردا به
 یوتوب اولد و طغیانه نوبت میبد
 ایدوب به احوالی قلوب حیران
 نظر سلوب شهانک کھا گنلرینه
 قطب ایراد زده شش نیش سینه بزرگ
 سرشد خون تو کوب اولد و در خط
 او نوح کیم کوره نکای غیر قیودی کباب
 و فایولینه اولاد جافان صابر
 کیم تفخر الاسلام ایته الاجاب
 بوجافه و مکر بنی بجهنگ از حش ارا
 دیونک نوح کول اولد و سینه کور
 نه خوش کلو سیر من لایب خیر الی
 من بو کونده اولام دکهار و شک

بن نامه جدیم رسول خدا شسته
در شسته کوبن و داله کور
اونو کچون ایله جی زلال کورون
کو چوبه دشت بلا کون بخا اولوبون
بونو علن و آشور در امام شسته لب
در لریمیم لارخم قیلان لدا
اونکاس و بر بانه رای جگر کوشه
در نه حسن کج افردن لوط نم
کوروب سینه نه بو حاله امام
فرات جاننه یوز قوتوب قبال کین
فرانه چونکیت شد در امام عرش جاب
سینه شسته لاقه طارینه قیلر کدر
اراده قیلر ^{خواجه} آوزین سیراب
در شرم قیلر ^{خواجه} آوزین سیراب
اونی زان کچوریم شین کونورد

ایز نک سلام و پیا میر عرض حضرت
کلور جابونغا اولوب کجین شسته جگر
را اولوب و جگر شسته تره زرد
بزا و لکلب کج شسته پشخا خیرین
سکینه دیشره چو چیم چکوب افغان
هلاک اینه روی سیرون کج لب اولدا
تخل ایلر شاد ایلر لاکه سیرب
جگر کباب دل آزرده و پشیم
تو کدر طافت صبر و اولدا آرم
او قوم شمر کیننه ایلر سیراب
اراده قیلر ^{خواجه} آوزین سیراب
تو کوب بریده افوریم سیراب
اوشا شسته جگر نه انجاصه تره خراب
مکره آل رسول رفاعت کدر در بو
خجالت شسته اولوب شک تو کوب

کوروب نام زماخی انجاصه کینان
کج سلا اولوب کج قایلر طوق و پیا
اوبه زبانه تفریح لیرد کوروب حاین
اراده پشیم امام مسمو کونوره
یتوب قولانغه و لیرد کوروب
در خیمک تو کولر بودم سپاه سیر
بو جاکه لیرد نه امام کین شسته
یت شد خیمک چون امام پشیم
اشا قه اندر آدن و توره ی سینه
بری و قوم جفا پشیم یوز قور صد
نه در مومن عورت کچوریم سیراب
ننک کج شسته هر دشت بجا
ایستد چون جده و اولر بر آرم
و دایع باز پشیم لیرد امام زمین
در ای صفیه زینب دینه و کلوم

تقطیع بو یوز در اولدا کج احوان
سکنا مضیعتیوخ کج کلان و زنگار
تفقه یله یوز و اولر کج کلان و پشیم
در بلکه جرحه شسته لیرد یوز
نه در مومن سیراب کج آرم
حرم رانه آلر پشیم اولدی
تو کوب سیرد یوز کج کلان و پشیم
یقین ایلر کیم آلر پشیم
سکینه دن و توب کج بر سینه
در حسین جاره قایلر و پشیم
یزید پشیم و بیا در کج بوجان
سلا لاسه آله سینه شسته
اوزلندی خیمه شل ایلر و پشیم
یوز سیرد با جله یوز و پشیم
یتیم فاطمه هم سینه مظلوم

حلال ایند که من زندگن فرستادم این
بوی خوش بخت و دهر شادی چون کلوشم
سنگ و دانه شک و شخصه که دانه بکند
ترحم ایت بزه از نور دیده زهر
رسندن او که بر پناه منم نوحه
بخت مرقه جند تک محمد مخت
بخت قیامت شستنه زهر
دخی بود شستنه از پناه منم
و لایق شستنه و لایق شستنه
دخی تا پولی جند و بر بلایت
بزم امینه اینه خطم کایتمه
تا تل ایله بویور نه کو تا باید
نولور ایتیمسن بولر ایله حاکم
اوشانه شستنه لایق شستنه ای کلوشم
الامری بیسه لر بغض و جلیه و غیره

بیز پناه بو کون حر تایام اولسون
دور بویا پنج یوز فایده شستنه
لو لکینر معین بیلر بیعتن ایله
بور اخنه بزرگ بویور لکینر دهنه
شکیر ایلک داد خواهر نوحه
بخت تربت پر نوحه رکزار
به تربت حسن مجتبی ایام
بخت لکینر بویور فایده
بوقوم شوم که قار و شکر لایق
دهر جلاله قدره رسول الله
هزار بحر ایله کلین فایده
هر اینه یمن چون کیم انتخاب
داروبه دینه و لایق معین
یقین یار و زو کیم بوقوم شوم
نولور بویور کلین فایده

بو قوم من بویور شستنه جفا
چون شستنه لایق شستنه
مبادا لکینر شتون فغان
لو و زینب لایق فغان
دای بجوم بایه چار و لایق
بخت لکینر لایق لایق
لکینر بویور شستنه
شستنه لایق شستنه
اسیر و لایق شستنه
کورم عیالو کیم شستنه
نولور بویور شستنه
اولاد کیم شستنه
دور و لایق شستنه
رضا قضیه و بویور شستنه
بری و لایق شستنه

کرکه و صبر لایق ای ساله زهر
ستم کیم و بویور شستنه
مبادا چاک کیم لایق
قوجا قلیب ایتیم بویور شستنه
بزم غریب لایق
جک کیم بویور شستنه
قالمیور و بزم شستنه
کیم لایق شستنه
مجموعه و لایق شستنه
نولور بویور شستنه
ولایق شستنه
دور و لایق شستنه
بیلور شستنه
بیلور شستنه

بر تو گل ایلن مار کشتن ایته ی
 بو کوندن بو یکم سرونک سلاکین
 وارو تو گل و صبر لایه اضطراریمه
 و نوب ادبله که عرض اید نری سرو
 نه چاره ایلک امر نور دیده زهرا
 دیند تا بوسوز اولغوره کونین
 و امر کرامی بانوی خاندان کرام
 و نیز سزای رساله شریفی سونکر
 مهین سلاله زهر استیم بریم سونکر
 نه حذر وار کیمک ایلیمه بیلیمه
 کر بونا کو تور و غیره شمره
 نفان و کفر و ستم نه عالمی کیم
 و لیک اوز که جلاله بوقود کونکر
 و صیتیم پرستم شاه شیده
 نه کلمه بی با شرنه نه کچی جالمی

حدیث حجره فتح دهن پلنور

برکات شمع قلم احقر نوب الیه

کهنه رویه که چشم ترکیه در
 و لبه و اقد نکشتی محض سیکه
 و اقد نکشتی فاطمه علیها السلام صیدم خورشید الهامه که مظهر النور
 برید مر حله پار ملک درد و الم
 دیار یرب فرقتن ایلینده سفر
 و من تجار یکن کوفه و حجازه روان
 بدینه که چه این سیر ایدر کنی ناکا
 اید و نظاره در فقر فرشته لغا
 قویم و نیز تو که احبم ایدر شین
 دیدم که کوفه دن ام ای عزیزه در جهان
 بخا دیدم اوزمانه که کوفه د کلده
 دیدم که و نکیمس کیمسیر نینک
 دیدم که فاطمه ام من عزیزه حنین
 او کونکه اولدی انا م عازم و اعز
 پایم و نامه بران دیار محنت و غم
 عراق محنت غدن و بر بونوج
 اولوب بدینه ایدر که قیلبان
 سانشد تا کوزومه در که رول
 باشینه چادر اوزینه و تو نقاب حیا
 کوروب من زیدی مانسی دایر دن کنا
 معاوضت ایدرم کوفه در فرمان
 بخا در بولد و شکم سپهرن کونک
 نه نسبی نه نخی ایدر انا م شینک
 مهین سبیه مرضیه امام حسین
 من اولمانه لیدم زار و هینش قرن

بکھا بو یور شیدر کو فله خیلند بقر
کیچوب و نه تیوخند ورا و سادین خیم
بو کجه واقعه بولناک من کوروم
غرض کل نام طرفیند بنیم سیم و
بو یور در کوفیه چون اولان کیسه
بوند و بوبت و رب و خرم الیدی
یتنه کوفیه بونامه کونور در دم
ایوب جاننده بونور عرض حال
دیندن منی بولکسته و جور
داز بوسینه حجر و سالان کرم
ترجم است سنک و فکله مجر
چالک فاطمه دن نامه او اعلا
او توچی کون ایله ما محزنک او
نه کور در حال طویل چک و بوق
کوسو بو جاننده نور دیده زهرا

کلور کونور و فله سنک عطا اکبر
نه بر پیام و نه بر نامه فان اولوب حکیم
بکال و حش و خوفیه بو خود در دم
اگر قبول ایسن سنک انکاسیم و
ولوب بونامه نسیلم و سر و زاید
کیچوب ایله دیند بونامه کله ردیدی
قربوب او در کجه بر احرام قدم
دایر حلقه شبنان لجه مختار
سنک جاننده فکله بوس و غرض
شک خطه محرمه زلزلان عدم
کباب لب جگر خیم خال و دلونم
کونور بوز بول با صه شتاب بای
بشد کرکب بای صید جفا و تب
قال قلیقه صفت و بر سبک
حز و بد و خصم قباغند و یکله و تنه

بایق

سپاه شمس نوب چو سبز اولس و
نه بر خیم و نه بر کباب و غمخوار
او قوم شوم نصیحت قلیور خطاب
کوسو بو حالده اولس و بر کباب اولد
قدم قوبوب بایر طویله بر سبکلام و
بناختفت و زمین بو یور در اولس و
تعییم بو جرت قالیوبت ایچون
ویر و بایر کجه شید بونور
مدینه دن کلورم فاصم بایم و
مدینه کوجله برین سیر ایدر کن ایس و
او آستانه بر در خیم شسته نه
در روید و نوحه قلیور آه و زار لایق
و کونک غم عرق ایله رشه خرمین
بو کونک خسته و بایر سن مدینه قال
نه از لکله کور در فله سنک عطا اکبر

قالوب اهر صده یا قونور اول و شیکر
تام قله شمسین معاون و نصا
او نوب کیسم شیدن بایر کباب
با خوب بو حاله چرن و خطه فایده
او یور بک بایر اولدم با خوب نام و
بنیم کانه بستر بوقته بایر
بیان ایله صحر کجین کلور سن نه ایچون
دایر شه و سر و نام مر شنباب
سنک جاننده فکله بایر صفا و کلا
سکانه ی کور ایله سنک آستان
باشنده حالده و زیند نقاب و دن
سنک صفا و فکله جگر کباب
بکھا بو یور در نور دیده بونور
چو صحنی بایسن نوب و فایده
کلور سنی کونور ایله سن عطا اکبر

کچھ بدعتیوں نے خود راوشا بدن خیریم
اؤنک جنابہ بنامہ یار ستم در دم
اؤب بوانہ منہ چو کوفہ کید بن
سفا بن خیر ستم ایند نامہ یار ستم
اؤب لائے اؤنک اوپر فوید کوزاؤ
قدم قریب سارہ لوان ہن جلد خطی
مدینہ دن بڑے برنامہ ولوب مول
بوانہ آپاؤب تاکہ اہلیتہ دیروا
دیہ بلکہ سہلہ دیو جیس خیر کیست
کو نور در نامہ ای قاصد راوشا بن
فغان و مالہ ایلمن ایلدیر استیج
خضر بن زینب لائے ستم
سالوٹ قہ پائز او سرور غلری
یوز اہلیتہ توب بحال خزان مال
اؤب بوانہ زینب اؤب قریب کونین

کو زوم فالوہ دیولیند کباب لوب جیکیم
چخار تدر نامہ یار ستم یار ستم
نکھار ایلک سہلہ او سرور اید بن
اوشا تہ جیکر چو کوفہ کید بن
جکوز آسان ستم یوز کوزاؤ
در اہل ستم ہنہ نفاق باب
اولور سہلہ ستم یار ستم کوزاؤ
ایدوب ای مانہ توب کوزاؤ
اؤ نامہ اؤب اہلیتہ ستم
صدمتور در ای غرت ریل
تو کوزاؤ ایلدیر ایلدیر
فوجاؤب ایلدیر یوز کوزاؤ
تو کوزاؤ ستم ستم اہلیتہ ایلدیر
فاطمہ سیرہ کوزاؤ اہلیتہ ایلدیر
ایدردی کوزاؤ تکر دی ستم آل اؤ

اؤردی ہر برارون منہ اؤب خیریم
کو بڑے نامہ یار ستم اؤب ستم
اتام امام زمان خدینہ غرض و لون
ہشتیاق جاکر لکھ پتھر ستم
اؤب چوہر غم درد و محنت چوہر
نیاب اؤر ستم کو بڑے کوزاؤ
بوانہ ستم طاق ستم لکھ ستم
بوحالہ قاصد صانع دیو ستم
در ستم ستم ستم کوزاؤ
ایدوب ستم کوزاؤ ستم
در ستم ستم ستم ستم
یوز ایلدیر ستم ستم
کوزاؤ ستم ستم ستم
یتیم ستم ستم ستم
فاطمہ ستم ستم ستم

چکوب فغان کوزاؤ ستم آل اؤ
بعد محمد خاوند و نعت ستم
سروشہ ستم ستم ستم
ہم اؤر و ستم ستم
منی حضورہ طلبتہ ستم
لکھ ایلدیر ستم ستم
زینب ستم ستم ستم
بغلامہ اؤر ستم ستم
ستم ستم ستم ستم
کوب طاق ستم ستم
بدر ستم ستم ستم
فضائل ایلدیر ستم
ایدردیر ستم ستم
ایدوب ستم ستم
یازوہ ستم ستم

او تخته شرط بولیدند که کین کورین
 قالدید و حشر تک این سنگ بولون کرد
 ند و رخا شنگ سرورید و مظلوم
 او تخته که سنگا هر کوفتند نی
 او تخته کردن و کتا پرا بر اولوش کوند
 یکان یکان شهیداید و بونوع خط
 و دایع ایوب شهید امام شمسین
 و دایع باریسین تیفه کلوب و زن
 بر و روتب اکیند بری کابین
 بری خراش اید و در غید خراین
 بر سر رو بدین او چاقوب مهور
 برسی خدینه سید اید و در جاده
 بر سر فاطمه سید بر رضی علانی
 او شاه نشسته و بر و دگر تبار
 با خوب حالت قاصد لوب و کتا حیران

مدیندن کونوید و بونوع بر سرین
 تیکوبه و کونوید و کتا فلیش تظا رفکر
 او حشر اید قالدان با جوتا اید معلوم
 او ارمغان کونوید و سنگا بولید
 او احرام دایع و کونوید اید
 او سنگا بولید و قاصد خوب کونوید
 بر جمع خیمه اید و بونوع چشم شکستن
 یقیند یلر باشند ایلیند کونوید
 بر و روتب ایغی اوزره خطر اید
 بری دلا در سر دلف غم اید
 بر سر صورت دیو اید و بونوع
 برسی نوحه واقف یا رسول الله
 صد اید و بونوع قلیوب جکودنی
 و دایع اید و بونوع خردین و خوب مضطر
 او بونوع کتا بنی و سرور و اولوب کونوید

مرفضات سنگا جعفر شاد ایدم
 قیوب بونوع قیلام جاند سرور
 کر که و نام بونوع بنرسن و ایدین
 و نام بونوع بنرسن ایلیند شینونی
 اعانت اید و شمر ایلیند قیوب بری
 همیشه غم در بار و سبک
 بنجه و کتا اید و اید اعلام
 نه کلد و کتا باشند و ملل سر کتا معلوم

زیاده لجه و بونوع
 و بونوع و بونوع

و اید و بونوع و بونوع و بونوع

و بونوع کتب بلا حشر بیان اید
 قالدید و بونوع قیلام جاند سرور
 زلال خنجر سید و دن اولوب سیر
 و بونوع و بونوع و بونوع

خیال مندر بر چاره فالوب جان
و داغ آتشک چون نیمه اوله روان
تام ناله چکوب چاک اید و کربین
خوش محنت سپهر رسم گرفتاری
غریب نشین بلا غمهای دروغ
در توب فغانه اوله فغانه کین
در درکای سبک کا مکر زینب
دخی را ده شیشه ان کر بایتم
سپاه خیمه کورین با غلبه سیل
بو قوم در سن عاقبت شبه ایل
فدایت سالت نام اسیر اولور
چو کوردی سرورین تیل بضر ایل
اوشا نشسته لب غم آل دیروقت
اولور پناه سیه چاک دکار غم چک
فوج کین رتبه اول دکنه زاری

اراده ایستد خراولون مصمم میدا
بیفتد بر با شنه ایلن نوحه کان
در توب نشسته لبک کرب اید و داین
دیار غربت لارا ایلن غمشواری
سم رسیده دران پوزارینب
سرسک ایلد ایلدر عارضین رکین
تسلول دایمه داور زینب
بو غلوم حله دن قان اید کلور کیم
اسر بوشت خطر خیزده سموم سیل
سوز حلال نشستان آل پیغمبر
تفاقم نوزد و لور خان مانمزد خیلور
یا ماریا خار تو تو شو عالم کرب ایلر
بو در در جیسینه کای سلاصحت
کف خسرملر اولور فخر الم چک
سپاچیک کوزینه دیروزی دلدار

دیروی کای آتشی کار دلداری
بو عرصه کاهه عزم ایتمیشید و لوردا
بو در در جیسینه کای خواهر پند
بو قودنیزه چو محنت و جانی تو شو
تجارت ایلون کین شیار اید و ک
در بر سلاصحت کرب صبر اولور
بر کورده در دو بلا بر لره موکلده
کر که و بر لره بو غمده صهار ایلر
ایده با اوشنه چکریلر سیجا
اچو بنیان کبریا اید امام عظیم
خطاب قبله حرامی نور دیر بعد از کین
سکینه چو غریب یافینه نوکشان ایلر
محمد آیه خطاب ایلر با امام کین
سینه قود و کونفا و نوکل چیه سینه ایلر
حنا زلین بو یوکوب چکیو و غم هر کر

حسین نشسته لبک نخل عمر پونه ای
قدیر معرکه زمره غمیده و لوردا
بو در در جیسینه کای خواهر پند
حنا و جور و ستم ظلم ناز و ایتو شو
رضا قضایه ییو جیه سیه ایلر اید
نزول حادده ده حکم و خیر اولور
قبول محنته و قیصر مجتهد
جنا قبول قبله محنت اختیار ایلر
دیلر و ادر کر شیکه امام حلال
ایده با و سرورده سرانامی تعلیم
امام منقرض الطاعه بو توست سن
الوقف حلال و کلده سینه بو توست سن
تو کوب سینه دیو کین سینه کین
نه قدر کلا لکین و کلا لکین ایلر
نهال عافیتی کور یوکوب سیم هر کر

هر شری که زندن ضرر کرد با پادشاهی
بوقده نغز بهر من بار نصرت
چو اولد عازم میدان بیخ آفتاب
بو کوله قانع چرخ خاک دم خجالت
کنار مغرب یک ساله مرار زان
بمنده عرصه بیست و نه اولد مظلوم
پس خست پاس خداوند کار لطیف
خطاب قلم از شقایق پر پروا
منم نور چشم علی اعلی
منم تاپه شفا مولده درد
منم پاره جان رسول مختارم
منم شیرب و بطی کعبه و زمزم
سنا و مسجد و یارب و مشعر و عرفات
حطیر و نجف و کوه طور و قوس خلیل
منی تا نور منم و لکلامی کونین

چو دشم رسول خداوند یار منم
نیخشی کوزله منم حضرت رسول خدا
المرسید بهر قهر کرد کار اولد منم
یتیم چی پو مقامه امام عرش جبار
بان شیربان نغز میب حکم
قوی در هر کیم یوز دل امام منم
و درادی هر کیم خبر بد تیغ خون
ایده و شب چون این حد و مقدار
مقرر اید و رفت من لعین تراند
سایب قلمی لکن کار کا به ویر
اودنه ایلد حریف کافر کافر
چون خشم نامد بر اکنه لوق چو وردی
اید و بد و تشنه لیر ایلد استغفار
کیمی کاین و پردی کیمی باغدن
اچو زبانی که باره امام حسین

هر شری که خوف خدا کبریا اولد منم
نه از که کورده میزدن سلاطین زهر
ایک جهانده کوروم خورده سار اولد
سایب غایت و رنگ و دروب مضرا
صالحا کور و بجا و صبر و صبر
اونکشان بود در دره و بار فنا
ایدر در خا زیند حججه فقر مکان
و بود و جانده قره حجب در کار
عقاب شتر خفا و قله اید و پر
جناح شکرت برسم و بود و نبی غیبه
بضرب تیغ شرفشان جنته اید
تسلی و برین چون نجف و اهر و روان
الکوب از لیا و ما منیر مثل
کیم صبر و شرف و کیمی صانع
و بود مقام سینه او نرسیدن

ویرد سوزله کای ابلت چمنزار
 و نکلیا غم چو کلبه شاه چاد صفت
 سار ناله چکوب بغیر لوف قیاس نکند
 و دوح باز پسند و ز حال قیلوب
 محمد زاده و دوح ایلوب اولوب کریا
 قویوب و لشکر بید بنیج صاعقه
 حدیده و در او کون غنچ قورقون
 ایوب شاه چو این صعدیه کیش
 میفرایند و بردن سپاه کفر انجا
 تمام زن و بنده دلا ویراند از
 نام کوزله یلر سپیکر متعشینی
 و چون از کلبه اکلوب بچان
 ایش پیکرینه بیج قورقون و الا
 اولوب اوشه چکر بکده خند بیک
 کوربا و حالنی چو منافی غذا

همان مثل منجوس اراده انجام
 شاه آینه بربان اتمعه و لیم و نمر
 بیستم او کون شمر منجوس
 محمد زاده خیمه دن نظاره قیلوب
 فنی و ناله ایلر بنیج بته نهاد
 یشد فرود آینه کور و اولو شته نفا
 خطاب قیده وای چجای سیکرین دل
 کمر حسین بایشین شمر خس نه پروا
 عده غیرت او و اولو شیرنگی کون
 بو او دلو طعنه دن ناله اتمه شمر ایدو
 کمر و اتمه کربلا بیا نه کلور

به نیزه بانج منجوس نیک قیام
 حسین زنده لیک ناله شام
 واقعه کربلا در روز دوشنبه ۱۰
 ویرنده راوی دلو کربلا حسین

قبلا زمانه شادان صحیفه حسن بخت
او کو که شادان چکرش کن عرش حجاب
کاکست قیلوب و جیم پاک بتول
در شب و روز و دم هر کوشش این
بوغفرانی هر دن بوموب کوریتدی
اسوبستم یخچلا غرافه تنک
تو که کوب بکشد ظهورید طوفان
فضا شجسته برده پردان شادی
ولایت پر خرخ از بظلم تا پیران کمال
ایوب را ده تاج از خرقه بشوم
محمد آن صمد خرقه اضطراب بر لب
فغان و ناله سر پرده سالان
عروج بر شش بن ایوب پیرکت
یتیم در کیم که بر بر نه رواق ملک
بیزدی ناله سمان ایوب بر سر طوفان
بوغفر آخر بر سید ایلیش نقش بر
زلزال خنجر بدود او لوب سیراب
بنا آیه رحمت او زره قیل و زول
بطیر او زره و سر نور آفتاب جان
فضا کوشش خورشید سبط پنبه
پوزول در رون کلزار بغرافه تنک
کلوب قاطعه نه جاده موهبان
زمانه تنک کلوب موج بشه آسیدی
سپهر خورشید آفتاب بولد زول
تفان ایوب کتور و بختیک به هجوم
کو تنک بوز و لوب خنجر انقلاب بر لب
صدر و اعلا حسرت نبوتن
سپهر تر قیلوب چهره مکرک
بلایک لولانزل بر دوز طاق ملک
اسردی بال حمالف حکمدی بوق ایمان

هواده جن و ملک با بر لیدر آه و فغان
زمان اولد بر سیمه بو علامتدن
اولاید کاش و دم سر کونق جلد
و نایبی موج خطیب ذرات کمان
فضای کون مکان قافله لای کاش
خلاصه انکه جانم او قوم به امید
بنات شاه شهید و شوب زل و عیش
ارایه آید لول اول محسب پریشان
او محترم در سیکر ایوب محسوس
خصوص سیر بلا ملک را آل بول
ایس زین جابا زور دایار الم
ایردی هر طرفه عاجز از نظاره
رسل خضر او لکرده سیکین دل
وزول لیدر بول چون عقلا کو ملک
فغان و ناله و شین بید و کیه لرزیدی
او کوزه کونق تو لوب نام فادر کون فغان
ایسوز در کونق شینی خنجر سر پرده شستن
بید کاشش سر پرده سپهر خلد
اولاید زور و ق خورشید ماه طوفان
عدم دیار نه عالم روان ولاید کاش
ایوب را ده تاج غرافه تنک
کالوب ده پر کاند چون ناله شیش
احاطه ایوب اولد به کف بر لب
بودن سیکر لوب خنجر دن سیرافوس
قیم برود و لوسن فغان بتول
ستم کسیده ان غیب پر غم
شکر اک کوزنده نوک در خرابه
شتر و قیلوب بکجا و مجمر
بقیه ایس زور و جسم بولون
نفا حسرت ایوب چهره لیدر دی

در قلمی در شوب ناکمان کناری
 کوزه حقاچه شوب قلمی در لاری
 اودده نافچه کازینب نویسه
 بشمار دل به کیم شمشیر شمشیر
 اود مشافه قیلده قیلده زینب باب
 شتا بلن او نیز نافچه دن ایوب پرب
 که احضطرابیدر کمر اولوب پیش
 که اولاد تو تو کور کور اولوب پیش
 کلده هوشه در ردی قیامت ایله
 سپیدی باشنده تو پراق حش ایله
 باسردی بغیر نه اول سپیکر بایون
 تو کردی در لاریدن شرک کلکون
 قوجا در اولیده زار زار اعلای
 خطاب ایدر درای نوزیده زهر
 او پردر بکلیدین بیلید خوشای
 چون براوزره شوب پاره و ربه
 سبل سلسله فخر را اوجی
 حریر عتقه آفتاب رکفتک
 چون غریبله بر طایف ایمن
 در روبرو تفریح روز قیامت ایمن
 بر لبه یوز اوندو اوندو غرق قیلده
 نه سرکشه قیرویه نوزده سر قیلده
 اوندو کیم شمشیرین باغ خرم اینده
 فضای بادیه کر بلا و آفتکده
 بوخت بجه بزدیر که حرام اینده
 بوکون بوجیم پشان سنگ تو قیلده
 سنی بوجا بیلد نوز خیم خیم عرب
 نجه شوب قیلدن بو پنا زینب
 نصرت آینه طاق کور کیم ساندو
 بو شید چرخ غلط کار هم ساندو
 بو شید چرخ غلط کار هم ساندو

در نوم تاب کوزه شمشیر قیلده
 نه یانه تیشه شمشیر شمشیر قیلده
 مینه شمشیرینه دکه کاروان
 کلور مجروح و نصار آل شمشیرین
 خطابت و بیک هر بر سر سرور شوب
 خطابت و بیک هر بر سر سرور شوب
 سلام ایدنه جناب رسول بینه
 بقیعه عازم اولوب فاطمه زیارتنه
 ضررین جیغار پیش نظر اولیده
 سخن بوجیم پشان بکیم کوریده
 فغان و شون این قبردن در انرا
 خطابت من بخشیه رسول خدا
 نه چاره در دینه قیلدن بو پنا زینب
 اولاده کاشن بوکونده سخا فایز
 کورنه زینبر او کلفکوده آل رسول
 تمام نافچه لارینده ایوب ویردوره زول
 شتا بلن بوکور و بر بر خور پیش
 او جسم پاکه با سون باغ و اولوب پیش
 نه خبر قالدنه طاق اولارده آرام
 او ما هر مال کیم لایله آرایست ام
 قور و اودشت غم افله حلقه ماتم
 ضرورت ایدر کین شهادت خاتم
 بر آنا بر خورش بری دریدر و غول
 کییکه کیم شمشیرین باغ خرم اینده
 نیکه عرش دلانده ای صبر شوب
 ایکله سینه دین منظر کلدن حو
 ایدر شوب ده هر چند لارزه دقت
 کور و غم کورده غیر نه ترکم ظلمت
 یزدی دبسم اول مال که درت با
 ایدر دی حور و کیم بر بندن تنفا

نداشت حرای ساکنان غرقه نور
چرخ انجمن افروز محمد ایلان
حسین شهنشاه آن کوثر عرش اله
جوم صرصر جوی های آستان
کلور بواله سر پرده پستان
جناح حضرت خیر البشر و توبه مام
مال محنت و اندوه چو لقا شود به نزل
بود قدصوت فرناخ الجلال بود
در جمله حمله نشینان عالم بالا
ایده و باراد جباب رسول حضرت
جناح طرفه ایده بود ای سلام
تا موز کید و سبب شکام پرایه
فوز و سبب تبیین چرخ حلقه مام
نه قدر مکن الا قائلو ایس کن کون کون
نه منزله و خدا یا نه خواهد دور نه جلال

نه بخیر او تور و بسوزن عبید و نه سرور
فروغ شمع بستان و حاجات
ضربای مردمک و دیر سول
خوش اولوب تولوب هر بوکه و نه
بلند اولور بوجه اهل بیت عصمت
شرف خاطر نه اکثوب غبار الم
اولوبه و غریه نه چشمت مشول
رضای حضرت دین ایشان بود
محدثات سر پرده سپهر علا
و ارب سلاله عصمت قبول خدمت
قبوب برسم و لجر لوفه سنی تمام
دیر و سبب سطر جانب برایه
صد صدیه خوشبختین اینک برهم
غرض فاطمه ایلیون رضا بزد
نه احترام و بارب نه قرب و نه کمال

در کونکه جانب محمد و وارور
بوشان و زنده آل محمد و وارور
میسب ملک قادر احدا و نه
ایده و محکدن بود و نه و نه
نام شیعہ لرون جرمه و اقلان
رفیق خبیب سلطان بلا اقلان
ایده و بطریق خبیب خبیب
بوی خبیب و والد اقلان

دقه شهادت جان شرف قیام زنده شمس انور حضرت عباس علی

خسب لیل کلزار و نجب ر بلا
چکه سینه پر درد و دانه ابتک
چون محط و فاسکان مهر ک
کور و دشت بلا انحر و موج و فو
سال و نظره سر پرده و ک
یانا و سیز لوق و دونه سون جگر
اوشاق و تب ایله توان و تب لور
او یانه و خیمه را نفس کبر مظلوم
یو یانه و فانه بولا شمس شوی اکبر
تو اسرای خیابان ر و فقه الشهد
بود شمس انور و دیر شمس
کل حدیقه فرود س حضرت عباس
ایده و رفیق آل محمد و وارور
محدثات سالت نام شنه جگر
توان تاب و زول و فایلیب قملاری
چهار آما اکمین بود و کبار اولور
فوجار و غیبه فغانیه نریب و کلوم
الوب و فغانیه ایسی فغان ایر

برایه ما هم با کام قاضی غلطان
در شوبه و خضبه اندیش سبز تن
کوشش و آیدین کبر سینه شده
او قوم سنگدله یوز قویوب اب
بوحشه و کز جمله دیو و دهر اب
نیا لغز اید بر سر لوق من غلاب بندی
نولور کوزله نو کز آبر و خیر
نظر و جان چو کله خضر عباس
و توب ایشا بکرتشون گارین
خطاب قبله طری نور دیده
بودن تیجه دیر و بر به جزایه کلور
سوال اید ارفند امام شنه حکر
و صبر سر سنا بلیش مردن
نوکوب سینه اید بر بعض کوشه کوبن
سپه باش حکر چرخ اولدی معلوک

نولور نو کز چترانه سی قیلا ارتقان
کچوب خبه کوشن کچی باش کیم
و روجه و خضم قبا خنده بکه و تن
رای کوز و جانشه و ستم پور
روا و کول اولاطا ایلین کبا
سکینه شنه لوق غمی کایه
نولور تا پیر اچیم سو قطنل شنه حکر
قرار بیز نو کوز با زبان پر شپاس
ایوب باغیر اغلا در ضطر این
و چتیکه بختیبر اید بر شیره خدا
قضا خه کیم یوز قویوب نه کلور
در سید و فاسد لاجدر
نه وریانه کوز اید شنه لقا
او کوز که شعله نیران غر و خفین
اورز که نه بختانه لوق نو کز چچوم

چند

جان شکر خضر هم و روجه و خنده
و توب کایه عرض ایدم ای وری
چو کور نشنه لوق غم بر ویر کایه
سین شیده و لوق خورشید کایه
و توب و عالم اسرار و اول تیه
در محبط کرم محرم سراج نور
بو یوز و مان کرم وید کار اید
جور و بر بخت کایه عزیز نور لهن
قالوبه و دشت بلا اچر عاجر و خضر
تمام قلبه شمشیر معاون و انصا
نیا لغز اید اید اید و رویش شری
کیم مانع شکر خدا اید
کیم بر جرح اید و سجنه جان چور و
او کوز که بلا دس لور نظر بران
او نور دیده چون بیه حاله کورین

لوزی موسی و لای مرصه اید
نه اید کایه سوز لوق نیر کایه
خبر و دهم سکار نور چشم لهن
نظر و ایاپاسان کبریا جانه
ایوب و بیجا و غرض لایه
شهادت و بیان اید کیم بیه اولو
کیم کوز و صند بوجان شاد لهرم
او قنده کیم کورین خورشید امان
غرب و بیکس ایشا شنه حکر
نه بر معین و نه بریاد و نه بر غمخوار
فغان اچر کایه کباب و لور جکوی
او قوم سنگدله یوز قویوب قال اید
عمر آد کوز و جلیه سید و یوز
ایوب و بیکس لوق غم لهرم
مبارک اید که تو قند قویوبی و حسن

و در بستان جانان و سرور و قیام
بنیم دینان اولی شیزه وینه خبر
آن جناب در کف عارض المیده و با و له
شعاریت از کف بید و قده حشر
سنگ شالانک از خضر کور مکان
بنیم فارشمر چون حسینه ای بس
اوش بشه حکم از دوزخ و نصرت
و توبه کاتر و پ عزم کار را
بوجانکه از بیاید امام شنبه
تو کوب بر شک کوزینه با لوت
بر یکم زده بود و له غریب یار و کز
محمد آرا بر سوزن لوق او در کباب
بود و قده چون که ابر سن را زده
و در ویت قلم شمشیر نصرت
و ابلیس کنی تو کون شنبه لوق کباب

میراد بود و خبر بندان و کف سلام
سلام ای دیو سوگند خورشید شمشیر
آقام آقام سگهان و کون و غنای و لما
بلا به صبر نه حق اید و عطار خضر
اولور و سینه امزش کنه ران
بیان اقد و نور عینه ای به سن
کف هر ایله آما و شالان اول
خبار مقده جان و نیش را
ایست حضرت جانان اولوب کران
بویور در طوطی کار نغده صفت
بوقوم طالم ایست فالوب کفار و کز
سکینه طرطاق اوله و صطرب ایله
و شوبه و ظاهر کجا از دوزخ جنان
علا شنبه ابلیس عصمت قلی
تا منین حکم ای و شوبه توبه و شمر

او دمه حضرت حاس خیمه کلوب
او دمه لهرم خیمه دن چیمه کران
فغان دیوب از حضرت سول خدا
کید شالان خیمه خیمه خدای قلوبند
و توبه کاتر اوله و زین مضطر
مکر نظر ایلمش و نغده زهر
رواد کول او نه ایله تا توان قویان
بود و قده و کون کاتر و غمنازی
بو غریب ایچره بزه فالوب و بر محرم
او دم کین بر پرده و خیمه
بیش حرام ایست و بران و لد و
نولور کجا بر یکم سو بو و دن لاس
ایست و شنبه چیمه چیمه
الو کین کین الی و دنا و کون کران
مشا به شنبه دیوب حضرت حاس

قنده و خیمه غلبه صلیب و دیوب
تمام شنبه و ایچ کویان
غریب و یکسر و کشته و بار بلا
اونیده و بار جانب خیال
خطاب قیده حرامی نور و حید
فالوب و شنبه از دوزخ و کون
او زدنک به شنبه و غمنازی
او نه بود و قده تنه و بر خیمه
بو کف کونده ایست و غریب فرشته خدا
ایست بر کون لوق و توبه کاتر
تو کینه طر قلم شنبه لوق کباب
ایست و دنا کین کیم و در و کین
بر او زدنک حرام و توبه کاتر
حلال لوق و شنبه و کون
کید و شنبه و دنا و کون بر صفتین

چکوب خان خراسانی اولوفا پرو
نولو اولوفا خلیجی جیجی جیجی
ایه و بلام زلمه و دایه چو خان
او قوم نه کهنه ایلیوب بران
یونوب کن فرات او تشنه مظلوم
کسو فرات بولین هر طرف کران کرا
او دایه لایه لایه تن برن خشنه
یونوب کن فرات او تشنه بایب
یتیمه خاطر حضرت امام حسین
توکوب سوبه یز اولو کایه خراسانی
اولور کبا عیض نور چشم پیغمبر
سودن کو تور طبع بریدجای ایله
بو حاله چونکه نظر انده مرکب جایش
سویچیمو چو ربا و لوتو خشنه نه
سودن چو ایله ی جایش ارمغان

اولوفا ایله خراسانی نور چشم پیغمبر
مخدرات حرنه سینه و برهن
سالموب خان یخا و برنر نسا
شاملن چو دایه خراسانی
کوریج برنجه کونج و عظم
بسان شکر ایلیس جاده ایلیس
ایله و او قوم ستم نه پر کنده
اراده ایله و ایله و برنیر
چکر کبا آن سبط سینه عظیم
دیمر با شکر تو بران اولو ارغوان
مخدرات سالت عام تشنه چکر
او فرات ایله و عذیه و فایله
کلوب حینه اولو زبان خوش شکر
ایله و در شکر آل مصطفی یاد
سالموب سینه چکره حایر و از

مقدم رکابه قریوب نیکه ایله و رود
کورد حضرت عباس شکر برتر
او شیر پشته یزدان ایتموب پرو
سالموب قلیجه لنگر کن دور و بر
چو ایله برنجه و دایه تن ایله قلم
کونون جلالت اوچ سهر خضر
کهر خیال ایله و در سینه سینه
کسی نقاره یو کاهن تشنه چکر
کس ایله و دایه ایلم کس کس
درنا کمان پیسی شکر خالعدن
قویوب تشنه لایه و برنیر
قیدیوش ده چون کوفی حن سیمز
هجوم ایله و در سینه لایه و برن
بو یخا سوبه هم خوش خالعدن
کلور و بوحالی اول تشنه هر برنیر

بازموی اعتراف نام تشنه لایه
اولوب تشنه لایه استنه هجوم
او قوم نه قویوب یز برنک ترضا
در سوب تر لاله شکر چو لایه
صف مقدمه شکر و در و بر
چو پاکست ایلم ایلم برن
قالوب بو قوم لایه و برن
تیکو و دایه لایه کونج و عظم
او طفل خج و در تشنه لایه و برن
اولوب تشنه لایه و برن
قلج ایله و در تشنه لایه و برن
ایله و برن لایه و برن
قالوب اراده او شهر و عظم
بهار باغ جاده و در تشنه لایه و برن
چینیش لایه و برن و برن

دیدم در قوم شمشیر بیدار جنگ قتال
 چکوب قلیچ و زین بر فوین خنجر لیلی
 رکاب بیدار و در آفرین و دلم غلوم
 ایدوب ملاحظه آینه وار لیلی
 بشد خطره نظر را بر حرم
 خطاب بیدار کاسه صند صحر
 ابله سنان قلوبه بشد جگر
 بوخچان کور چون آبش را بچون
 پوز و باد کور خور و صند غنچه
 خاکان قضا بحسین امان
 عتاب بر جفا چو کمال بر آجری
 تو کور چون بر آفرین و دوم لالی
 رکاب برست قلوبه تر کون اولی
 اودم چا غیر در امام زمانه او سرو
 امام شنه بان چو بکشدی آفرین

ایده و نظاره

ایدوب نظاره و نواوه شمران
 اکوب کناره و نون باشه امام بین
 ایشنه و چون که امام مبین آفرین
 ایدوب بیدار و قنار حق جانی
 اودم روح ایدوب کز آستان

بزن کس امواج بشکرات
 بودی دن آچیلور رده اولجهان کور
 بوجا لاله قلوبه و ج و تابه و شر
 شعور با بیدار غم و کور زل
 ورنه و یوز بره بوجا لاله قلوبه
 توجا لاله اول محض لطف بانه

باخوب جلاله سید المکی جان
 دهم جلاله سید المکی جان

بر نیکن ملک کنعز لباسین
 بر نیکن ملک کنعز لباسین
 بوش و شنه آینه تار لیل که دلم

فنا شجر آمو دانه تمامت
یقین اولور چکر چک تقین فنا
زمانه اوله حیرت آچوبان فصیح
اکثر سینه پرخنده لبخ الم
بو تهرت خلف صدق مصطفی
دیغیر جان پسر کرامی کوبین
نیال قدر لیله بومانه نس جان اعلا
بوتوب غبار الم آرواق عرشین
سور و شاک در چرخه و لای کعبه سیاه
باشونکه هوش بکیر و خیمه ورنه جان
سپهر و منسل نظر حیرت قیل
خوشحال کوز کیم بوغده کرایه
کالینه از غلغه لایه سهام اعلا
بو جانکه از بیان صریح قید معلوم
اوله که قیلدی مغرور زنده ایان

چا خیر در سینه تجا لیل و الطاف
زبان جز آچوباب و چشم خون نشان
ولا نه عرسه سخیف و نامقبول
من معالکه کربلا دیمه نمودم
بدون اذن من این زیاده فرجام
ببالا انکه بنده خاطر شریفه طلال
نه قدر بونده و قالیک بنده عظم شین
رضا سنگه ورا که خواش و طریقه
دیروب جوایب اوله لایطها
تیه سفر کاروان غم فرجام
بشیر حبله امر لیله سیرید پید
کر که سینه تجا جان نارا و لکان
معرض آل نبی چونکست لایه کوچدی
مدینه قربیه چون سینه کاروان الم
بویور و دیلاره آتوکنه قریش عرایا

دیروانی شرفه جان آساکل منت
اولوب مقام نه متد مغرور خلکان
بسان جلد رو باه جلد نامقبول
جدل و شایه قیلد کوله منظر موم
اولو چشم قایلنه لیل و یارب اقام
نه خیار سنگه و نه انچه بر هر حال
عزیز و محترم و جان کیم کرم شین
کور و ممدار کونک کرمه بیکه سینه
هه آرد و طواف مرند جدم و لدر
بناحت زندانیا ناپوب انجام
اولور حجازه روان مغرور لایطه
در شوبکا بنده سنگه لایق قیلان
سأدر معتر و خورشید لایه کچدی
بشیر حبله امر لیله رانام امم
فنون شعده هر فن و لایطه ای

سنو که طبع کمال و نون کیم و نون
بشیر خیم اید و غرض کل فریب
بوید در سینه تاجا که لطیف در
پیر و جبر و انصاف آل ما شمع
قوب و بدین یون و شیر دل ناله
خور و له تر نون و تر و خیم و خیم
خصوص خیمه صاحب امام شیه
ارایه سینه سلطان کرمانشاه
کو زنده سینه سلطان کرمانشاه
قوب و در تر و شیر کیم و نون
یون و بوقه بن شمع از صفای
فرش قزلباش چون نیر کوب و بوقه
نام کیم و نشان نام جامه دران
قوب و بوقه بن شمع و حسین و بوقه
کیمی قوب و دی و نون و شیر دل از نون

کیمی قوب و نون اطفال البیوت آلب
کیمی و بوقه روح روانه فاطمه
او یازده حضرت زین العابدین و آه
ملول و تور شیه سینه باله و
سما شیه کوزلرین و کیم و نون
کرفته حال و مکده زبان بدین
تمام صبح کیم البیوت کیم و نون
فغان و نون و نون و نون و نون
ایه و بوقه کیم و نون و نون
نام کیم و نون و نون و نون
یون و نون و نون و نون و نون
دین و نون و نون و نون و نون
نور و نون و نون و نون و نون
دین و نون و نون و نون و نون
نور و نون و نون و نون و نون
قبول و نون و نون و نون و نون

اولوب نه ينيه د خاين سوز ناله و آه
 غام ناله لر زرين و شوي يا غليله
 محمد زنت رسالته زيب پرسم
 كلوب نخله طومار شكوه بيز آيوب
 د يوب بناله سلام عليك يا صبره
 نه غليله رساله جور لر رساله
 نه اوله چرخ فلک سينه د يوب پرسم
 سوال حال اگر اينستد حسرت كن
 سكه سلام ايد و ناله توان و غليله
 د يار كر و بلان اوش و شنه جگر
 من شنه دن و لنور ديه الحبيب
 ايدوم و شنه دن كره صيب نقره
 سوز لر و فتنه اگر عرض ايد و با و كن
 اودم فتنه يوب جمله قوم و مرد
 باخاري چرخه كيك نه و غليله

كور بندر كوزله مسجده رسول الله
 فغان و ناله چكوب زار زار غليله
 فغان ايله باسوب رخساره رسول الله
 د يوب شكايتين ايد و شنه جگر
 زكوفيان دعا و ايدار رسول الله
 ايدم مرده بن زياره بنسباده
 دن توبه ايد و سوزان بنيم عالم
 كور شمس نكه پغام دوزخ سينه كن
 د يار خرب ايجنه شنه دن و غليله
 ايدوب چا و ناله برون خورشيد
 سوز شنه ايد و بيلان ايد و غليله
 اولو چايب شريف شنه دن و بگر
 د يوب شمس لوفتن كوكله خوراك
 فطره ناله بركيه غير كوزاي شني
 چو خي كوري برون ايد و غليله

اله صرشت و جنه د يوب چكوري
 الم سخته سينه دانتخاب اولوم
 بهمنه نه شك و بهمنه بي آه
 توان و ناله دوزخ و غليله
 نه كلكه ديكه بيشنه اولم و شنه جگر
 ايد و برون آل قانيله ايد و كلكه بنين
 با شين شنه دن و سوزان برون زار
 اوش و شنه جگر دن ايد و زار و ناله
 ايدوب سوال ايد و شنه جگر
 له سوز ايد و ناله راج خيمه و خركاه
 اودوم سوز كرفار و سوز اولوم
 د يوب سوز ايد و دوزخ رسول عرب
 د يوب شكايتين ايد و سوزان ايد و غليله
 ايد و شنه جگر كونا نه زيب دنون
 نو كوب سرشك فو و غليله

سازند ز ناکوزه قبر حضرت زهرا
بنده مرقد پر نوره زینب انھا
فراقن کو تو رب نازش ناله آه
سزاره کن تو تو شمع کنز خاکوب
کلب بلطافه دریا که چکوب افان
ویار کرب بلادن کلوب پامیم واک
سوال ای رسن اگر نوله روز دیده
من شسته من ای ماله جمده جناب
نه منطافت ای دم عرض و نون شانی
ایده و من جنابونهای بلحا صغیر و
او کو که دخمه سر کر بلا اوله
فرمانه منع ایما روز به تمام کله
سپه باش حکو شعله قال وجدل
کور و که آل نبر حله بیعرا اوله
خدا نک ای جناب ال آجوب شال

فغانن بو کور و با چشم خون پالا
تو کوب سر شک کوزینه بسان بیا
دیوب دبله سلام علیک یا اما
کھایت الم آیمز به بیاض چکوب
دیور سوز به کای منور شسته دلان
اوش شسته بگردن سنگا سلام واک
حسین شلب آسرو نوبیند من
سوال ایله کیم طافنگ کتور مزاب
نشد تاب ای سن سماع جالستی
مقام عرضه اوز سرکه شمر تقریر
ذیل و خور و کفر شایع اولدوت
بیاخ ایکن دود و به جهل اولدی
اوشنه لوفده بزه چونکه نوله رحال
ایمان لایه قویوب سنج آید اولدی
ایده و به مقام بود اولوفده مستجاب

یگان یگان نظیر نه تمام خوش و مبار
بشد شاه شیشه چونوبت مید
قاله اوله مصمم اودم امام امم
و تو بیکینه الین اولوفده الی
ایده و با حله لبر ز سنگن دیده
چون شیده دلا جان سنگا بیکینه
یغم اولور اوز کف لازم بیت عارمتی
حمایت ایله کین عا پرب پاری
بود و به سیم ای نوره دیده زهرا
صبله قلوب پاره تیموک معجز
سیره شات ایله میان به پرد
هنوز قطع کلام تمییز امام مرت
اوشنه لب بوجده چو شمع تندی
یتشد ناله کله ایلست حمتن
اولوم قدس نه خای ماله جمده سیر

یوتوب شالنه ای منظر صفار و کبا
و شوب زلزله ارکان خانه ایمان
لراده قیلده حریفان با کاز نه
تفکره با توان هر طرف نظر و سالی
بو یور دبله بنگا خوشترستم دیده
سور سینه من کو به خزینه
سینه قد و کونخا اوزن خشی خلد غنی
دسندن اوز که دخی قاتل کبر پاری
بود و مکده من چون شیده لیر عدا
بان زلف پشان اولم کس کسیر
به ترین جفا و رشامات اعدا
یوتوب قولانه من مبار شین
حلالون دیلیوب جمله و دوح پندی
سپه اوله حریفان خور و حمتن
بو یور مانع باجی بیل و شتاب لیر

نولو جوارنگان و لکھا غرض آید
 چکوب نزار و فلولی بن خراسان
 بوفان لال حکیم دغلو کور و ورنی
 تھان تمق بوندن با و تا بیم یون
 حکایت الم آیمز زینک بچو و
 بو تو چکان بیا نکت نہایت بوقدو
 بویکد و کو تو راخ ال بوقدو زای

حصول مطلب یکن ہر در کہ با

چین بجانب فطرب لولا کہ
 شہ ملک خدمت خنہ رسید کہ
 محرمہ بر شمع محض مکان
 شفیع روز خلا لعلی کنکھار
 بشان منزلت مقدر ابرہین
 و صر مطلق بنسب و مروج دین
 بجی منزلت آل احمد
 فج آت محمد قبیل کرب و بلا
 بقتلہ جرم عمر کر کہ رسا ہون
 کتا با شدن آتو کبشتیہ با ہون
 بزوق ایند و کینر فضل پشماق
 بزوق امر بکھا کر اعلیٰ انمیدون
 بزوق المسوق بند لودہ چون
 بزوق نامہ علیہ سہ اگر اچلا
 سوا محض کجا کسر ابر و دیا خطا

بروق و نکت سنا و عا سلا موق
 نہ کافرون میسلمان جبہ غلاموق
 بقتلہ لطفہ کر کچکس اہم جو قدو
 دسندن اور کہ دخی بر پنا ہمز فہ
 بوجہ معصیت اچر علا اوہ فوج
 ایسید نوکٹ اچسٹم صبح
 جناب خجہ نوب یوز باشک لہ وک
 رسول وال رلو قیلان شغین کنا

اودم عازم و کیر و اولانی

کنا بدن کچہ جن برہہ کھا و لا

و لکھا شہادتہ بر شمع محض بجانب علیہ علیہ السلام

دیر واقعہ پر از شہادتہ الم
 ستم معاملہ سین پلا یلیوہ و ستم
 او کو ککٹ جکٹ شہادتہ دلا
 قید مسکہ ظلم سبب شدہ
 چو کور در نظر بند نام جویش و نیا
 یوب شہادتہ بر بر معاون و نصا
 با خا در ہر بکھا جان کار کو مرید
 کو زینہ بر سکہ رون کلریدی
 جلا نکت کور و چو ککٹ شہادتہ
 مصمم اولہ و قیلان ارادہ میدن
 اوز قیلان نامہ خیمکا بکیر و
 چو اولہ عازم میدان سبب ہمبر
 دھنوب او شا کچر شہادتہ کا بند
 ایغنی او پوب اغدو ای غلط

کلوب تظلم الخ فیس ایوب
 و سر سپهر کرم قطب مرکز کلین
 با سرام و باغ از قهر خنجر
 بجای تربت پاک مقدس زهر
 منی مرخص میدان کربلا ایچ
 سرکش چشم نوکوب بکایه ایوب
 نوکوب سرکش کوزینه امامین
 بونوع علی بیکر کیم عزم قبرستان
 اودم بوبور در دست لیس برنا
 کینه در سوزا در ایله و تیشه
 خوقور بر شیشه غامه رسول مبین
 چاوله فخر غمده است بچوش داد
 بلیته باغلا در تیغ جده حقه
 کوزینه سره چکوب کلینه بر دروب
 رکابی تو بان ایله دی عصاب سوا
 اودوریده زهران الهامس ایوب
 سن اوز غم سر تیکه و کلین کلین
 بجای مرقد پر نور حیدر صفدر
 بحر مت حسن مجتبا امام هدا
 بلا و دلاشان حکیم در دین ایله
 اولوب احباب غم و چون دعا صباح
 تظیفه بوبور دیکه کا علی کعبه
 تخاب ایله ایدم تاهه ارکونک سالن
 کوز دیکه کینه فسمه نینه شده
 وروب او نخل ریاض نامه زیور
 ایله ایله و و بوباشه جبرئیل امین
 ساقون اولوب چرخ کیم حربه کبود
 غبار نیریه کلاه چرخ تا بکر
 ایله فخر لب لورینیه نوزینه اوبوب
 صاحب سرکش کوزینه بان ارباب

بوبور در مکاری نخل زند کانه من
 سنکله حشر فالد هر جو و حیدر
 بوقا نودشت کیم بربو شتاب نینه
 اودم ابر حرم چون نظاره ایله
 سنکله کوزوب برق در جولانه
 نام سور پریشان تمام جامه ان
 مخصوص آسیر ادر خطرات شتاب
 قوجا غلبه اتون نوزله و شبون
 کربو حیدر خنجره ایز کوزونک کوز
 انوکدن ان شانه خنجره اول
 بونشاده چون قیلک سینه شده
 مرافق ایله ال کوز غم نیندن
 رشتیان لغای جناب نیندن
 حیدر طغفان ارجی ایله رک
 و نوبت قی قییم هر دیا چکر
 طراوت چمن باغ کانه من
 نگاه بار سینه در پر شتاب قیوم
 منی کباب ایله و مویه خطرات نینه
 کوز و عتاب بنوب نوزون عکبر
 قویوبه و نوز و چول المیشین المیدان
 هجوم این چوبان خنجره ان کران
 قوز و آسیر و دشمن اهر کاب و کربا
 در در کار کوز سینه کونکله ستون
 بومولک چوله بوز قویان کوز کلن
 بومولک چهره نیم هم و قیوم اول
 خطاب قیلک مرای مبتلای درد با
 اولوبه و فاضل حال چکوبه جومین
 کاش کشر ضیای جمال سینه
 نوازی و بد طغفان ارجی ایله رک
 بونشاده رشتیه کیم هر طرفه چکر

تکانه سمند و بول ز رخ لطیف
کنار زنده توبه ایلیا و زین تعریف
بویور دیلر منم اگر کرده پروا
عنه کبره فرزند سینه سندا
ز نسل پاک رسول فکینیم من
کل سید آل بو ترایم من
چهل پنج سال زهرایم
عسیر و محرم خاندن والایم
نایلد کب سینه برای کرده پروا
سبت سخا و مهر من رسول خدا
سبت سبب خاندن والایم
نچو کله قلعه را غلب اولم سوز کبر
مذد و کوزله سوز آبرو من سبب
بوت نشیکر و چشم زهرای
بقیه اشیم فخر آل طه در
ذبت پست نه مشرک نه روابوز
جاکشم قیلون آل مصطفی نور
بو غربت بجز بر بخشی اصرام ایند و کز
مذخوشن برینه توج کز موده العز
فراغ مناید و ب بزرگ عالم ایند و کز
الرحمن اول سینه راه رسول خدا
اونون بوا و دلو نوین شاره لک و کوا
صف سپاه مخالف بر بریند کوب
صله مر و لوله و آه و نوحه و سیر
اکبر و شینه چرخه سوسته اول
بر رخ تاب اید و این حد کاه و نا
بکاف در ستم سوزید و بونجران کیم اول
دعا و صیده رسول خدایه چو بکنار
دیدی او کف خلفت که کلاه و رو
عسیر سینه فخر نبیاه بود
اول و معین و دینک شجاعت جید
عسیر سینه فخر نبیاه بود

انجی

او کف سینه فخر نبیاه بود
چرخه کاه و نا
سبب مذ و بر شینه خدایه کز
کسیدن اللو فخر کربخانه این
کیم اولد و قینه بون ایند و کز
دختر دشتی آل مصطفی ایند و کز
ایک قال و جدال بیلر بونجران
چرخ ایند کز صراف مقابله قیام
اونون قتاله بر کیم ایتموب اقدام
صحو ناز کنگه چون حلا ز ایند راز
عطش زیاده اولد و قله رعا جیو صطر
چو عده نعره بک کال چکوب کاری
تکانه رکابه و پروا کوب و بول علیه ای
دور و صنف سپاه فخر هم
چو قیلد بر پنج بیدر تیغ ایلیم
اویز قلوب پند چکوب کنا و زنا
فغان قیلد برای نعت کور
تکانه طاقم حالمی خلاب ایدی
اکبر و شینه چرخه سوسته اول
بو قوم مذله رعا نرم دیار فنا
اوند ش نه چون ایلد امام کبار
قوجر کنگه بوزینه او پروا و کز
شتاب ایدمه حد تک جنا بکبر
شیر سوز و کور
سز و حاله قویملر ای سیر محن
شتاب سوز و کور
و پروا باین کهر باره امام مبین
سز و حاله قویملر ای سیر محن
شتاب سوز و کور
و پروا باین کهر باره امام مبین

دواغ باز پسین ایلیو یک شیرین
 صاحب سبیله یوتب اولک و یکس
 بهر طرف اولور در او شنه ان فشان
 ملک در در کر صورت فضا در
 فضا رکاب چه شوب خبر در در فشان
 بهر طرف سالور در او شانه هر چنان
 چو این حد کور اول هر بر شجند
 در در بر پنجین کاف خند کند لند
 چهار جانبین افخ نوکب نکر کند
 و چو ناز کند بسکه اکلوب بکل
 چو کت اوله بر افخ عنانی لند
 چو کت خبر فضا سیر اول سر
 بنس طریقه ای ای بیل اولدوم
 امام شنه خبر چون ایشنه آوان
 و در صفو شنه چاهانی دایه

نوکر در شک نفخ ای در هر یانه
 امام شنه لیل بر طرف اولور نظر
 اول زبان امام زمانه چون کوردی
 بنس در چون و مکاش امام دین پرو
 انوبش آتینه و شانه شنه لیل
 شفقت اولور یزید سید در کردی
 مثال مویه دریا زایل اولوب شری
 منم آتوند کور کور کور استم سیده
 اچوب کور کور کور کور کور کور
 ایوب مشه کور کور کور کور کور
 انوب بر او زره روی سپهر خضر
 و یک بر پنجانی قلوب سیر
 بونه دیوب کور کور کور کور کور
 کور کور کور کور کور کور کور
 بقیه ای اجماع قیامت الیه

کور کور کور کور کور کور کور
 بقیه ای اجماع قیامت الیه

همین بخت کس که گویند
 شمع روز کلمات مجا ثقلین
 محمد خسته مهر سمان جلال
 بشان و تزلزل مریض علی و آل
 او دم در روح جسد لا مفاد الم
 ایدر بو عکده د عالم بیا یوسف
 نو کوره جذبه شوق لغای ربان
 الا غنم زالدن یا یوسف
 نه تا پیمیده ال حادث در غرو
 غنا تو کنان لاخ خضر ای
 بور احمد من آل پیر
 چنان علی و علی که کج

واقعه شهادت شیر خوار سلاله حیدر علیه السلام
 و آیه شریفه و ابی القاسم

حدیث کاشان ایمان کچر رویت دین
 بخا قولان درت اخذ بر خوش بین
 او کو که تخت و خیمه سینه ای قضا
 چکیده اثر حضور لون لون در دولا
 حضور اولدی مرتبه خون غم لیف
 ازل کرده پیر بره اولوب کجیف
 چو اولد سلسله انبیا را مکتب
 جفا محنت و غم مایه بند صد شین
 شاه اولد در فضا لاج احیا کرام
 نظر من در آن حرب انبیاده مقام
 زبده نوح و مراد لیا رضا الابرار
 هم آمل مثل فال مثل سر لایق
 جنت بود در بلا و جفای کوا کن
 علی الدوام بی رحمی و بی عدالت

نصیبی که اولان مؤمنه الم بر نور
 بقدر ثبوت ایمان در دوشم تیر نور
 بلا چنانزل اولور اول انبیای بر
 چه و سیاه و له پایه تا پای بر
 کرد تفضیل در خلق بر بر اولور
 رجوع او ز کیه یوخ آشنای کور
 حق آشنای ال تا پانده در دالم
 سالور یا غدر کیه تا محکم
 نه قدر مرتبه کمال اولور با کمال
 نظار کیه نور آل رسول ایتمه سین
 ارفاج نه قدر بو کمالی چو در دور
 فضا را الیه که بلایه ایتمه کدر
 محنت الم ایمان چو رو بدو سین
 بلا و در دالم لیکن کیه بهار نه کور
 ستم کن دیار بلای نظر
 و شهادت و هر طریقه نوز تو بود و موصوفان
 بنامش آمل فتنه دشت لاله زار نه کور
 نظار قید بود یا نیجه لیر بطون
 ملاطمت ایتمه در پیش محیا در دولا
 لیر و بدو کشتی آل رسول غرق جفا
 بخا قولان درت اخذ بر خوش بین
 او کو که شاه شهید اندر کیه بلایه نزل
 نولور در بزرده اولاید او شاه نه کجا
 شریف مقصد جفا لیر اولاید بر نزار
 تو هم او وقعه دکر که کار ارقیان
 بوجانیر ازونون راهنه شارب قیان
 بخا قولان درت اخذ بر خوش بین
 میسر اولد بر جان سار لوقاری
 اولک سر کیه که در هر هواداری
 نولور در بزرده اولاید او شاه نه کجا
 تو هم او وقعه دکر که کار ارقیان
 بوجانیر ازونون راهنه شارب قیان
 بخا قولان درت اخذ بر خوش بین
 میسر اولد بر جان سار لوقاری
 اولک سر کیه که در هر هواداری
 نولور در بزرده اولاید او شاه نه کجا
 تو هم او وقعه دکر که کار ارقیان
 بوجانیر ازونون راهنه شارب قیان

و خوش و بطر و پیران حسن آغلان
 و توبه و کوه توبه کرد غم هوا غلا
 نه با لغو باده قلایه با توبه و بیت الله
 فغان و ناله حکر جبرئیل و میخانه
 بخنده توحله آدم فغان توحله
 بهشته حضرت جو و میرم سارا
 بهشته حورله غلام توبه و لار مانم
 تمام آل نبردش کر بلا و بو کون
 نیز نیس کور رونه بر هواداری
 رو اینید چون بسط سینه کونین
 نظرت لب کور و بول قه و لاله
 با قهر حسرت این طرفه در شنبه
 کور و به قلما که بر بار و با و روحها
 و توبه یوزین شنبه یخشم خون فشان
 بر نخله ای می نیمیش دکا مر افیم

تو که سرشک بو کون یزدن بین زمان
 سپهر اشک تو که صبح شام با غلا
 و زمزم است که مرده صفا غلا
 ای که ایله و در باره مصطفی غلا
 و توبه عمامه ناله مر ترضی غلا
 کو که و قرا کیون بسینه تن غلا
 صد صدیه ویر و جمعه با غلا
 بر بر برینی قوجو برار و عیلا غلا
 بود و محنت لرا هر بر جد غلا
 فرو صبح ازل حضرت امام حسین
 و یکد رجام شهادت عام قوم و بار
 س تا شمه کوزینه غیر گشته حباب
 قویوب و سرور و یوز کوه کوه دردالم
 خطاب اید هر ای زمره و فادان
 پوزولدی رونق ازار زکا نفویم

چو سیر کیه و بخر فیه و کز نو چله سرگردان
 قویوب بومش خطر ناله بزم تنها
 قرا یوز بود کولدر سیر نخله اوله
 شتاب ایلیک آقا لورینه ایسم
 سوره ش حال جیم جاب غیر
 فالوب و شمن اریو خد و سچ چاری
 توقف ایتمه حق مضطر و بر لار
 هجوم در دوا المدن بهر یونوع کلام
 تبه تا باق چون ابله عیلا
 بنده خمره قیوسینه چون امام من
 سوال قبله عز ابله بیت بیاد
 ابلع یا لین اوزمان خیمه خنجوب کلوم
 ساجو سرشک کوزینه ویر و یونوع
 فغانیکه ایند عیلا بو کون عیلا
 زبک تبه فالوب سینه سودیقه

بلا و محنت غم و سرور هر بیان
 نفاقل ایله و کز غم جنت الما و
 نه واقع اولدر یوز خد و کز غم الما
 و روب توقف ایلیک ناله و غمی
 دینک خیمه کاه و غلنک حسین شکر
 یا توبه سیر لوق او دینک بد و
 یوز اوز دینک و کفایر ایله کور
 خطاب اید و شنبه و شام شفا
 کنار معرکه دن خیمه چور در عیان
 ابریش سرخ شرفی خیمه دن شون
 نشیونید و بو کیم خیمه دن و کلا
 کور و آملور و ویر و ویر و مظلوم
 فدا اولوم سحر فیه حباب
 جرح ایدر یا پوزولنه سینه سحر
 بوظنه کرا ایلیک ضطر اریو

ایستند چون بکلامی امام
بوطخت عالی تر ایلی زیاده کباب
در توب قیامت قیامت امام زمان
یتیم هر که چون امام بن برود
سیرت تو نکرده من مجرم و گناه
بطلان کنتر شانه لون اید و کباب
سیرت تو نکرده من دارنده تقصیر
مگر من تا نکرده است کراه
بوی بیلونیک حکم گوشه رسول من
بشنجی آلیم دلت بر دلم
بهشت امیکد لریک سید بقول
نور در خا رسول خدا که کوریه نکر
در بوب اول شکر بر بوب و اسباب
و اما من آید و این سعاد این زیاده
بوسان جوی چون و قوم دنیا

بوی در جاسیه کاسه زهر
یتور و نه بخشیده ایم سیر
اولوب و ایستادن چشم خون
تو کوب بر شک دیوب بر جانت
و نوم و دشمن دینم بونکس و ارا
اولوب و اینک سینه مردنایاب
دیوبت اری کن ایلمش بطل
جلال من نه نکرده کوریه نکر
منبیا مرد مکیده بر تو لم من
ایم حسین و فرزینش مردنم
بر منم بر سر فر دیشیم حسن بقول
بطلان شینه بر جهره سور و ایله نکر
و جمله میرتا نورن کیمس ای سید جاب
و ایتمیه سنگ بر طره کوبله امداد
اوشانه شکر اولدی خلقه دنیا

یوب نفوس شکیده له و بوی
اچمن و بیصد برنا کجا براوخ آتوب
کیچوب امام زمان تولد اوخ بران
کوب بوجا او سرور چکر حکم دکن
الوب ایله و قوناق خوشکانه زار
یتیم خنکیده چون و شاه پسر
الوب بوطخت سیر اولدی کوریه
انوب شاه آینه امام شیدان
خان مال طبعه اولدی بر صفت
اراده ایتمه و ناخیمه رجوع لیده
دکوب امام زمان تولد اوخ بران
دکوب بوجا ایتمه و لطیفه لیده
یتیم او دلا بوجا نیکون خرا
تو کوب شک کوریه نکر و بر جاب
صد یوز در ای عترت رسول الله
اچیلد زبال و بر کجه چرخ خرد
جدا و حیل فار و بر قبره ایدوب
انوب کوریه نکر و شنی عرجن خلدن

زیاده اچمه بولما خوش فاح
دیسک بونقه تو کوریه نکر

و الله شاکر قدر ما حجاب و عده اسباب و مبین جبار و عده
قولان حوت بخا ارا کرا ال جاب
بیشه لاف کراف نشیج ایلمن
دیلونکده و دیشیم نه فایده
غز نشین و هوادار سینه شدا
شعاع ال عبالن توقع ایلمن
نشین و کول ای عمر من بونقه

ایشان بود و آنچه که در حدیث و غیره
روایت شده و چون سبط بن اشعث
او دم را با کبریا قیله رزول
چکیده چرخ برده امام انام
امام را بر سر آرد و باز در خندق
س او را بگرفت و زکوة کعبه
مقرر است او دم این چند مسعود
سپاسش را اول بجا آورد
مگر این در نصیحت او نگاه امام تمام
مرتب اولی از غیر از خدا و بعضی از حج
ایده و فیض از امام در خطاب
هر آنچه لازم آید بزرگوار دانسته
بن و در مقام ابد بزرگوار حل ابرام
مختصه و هر یک کسب و یارینه
ایشان بر بونی چون و شاید صحیح

حیات بزرگوار بن نصیب قیله حق
روایت در بزرگوار بن نصیب
رجوع اگر ایستاده باشد
ایشان چون بکلام امام عرض نمایند
بوتوب بهار سرور و کوچه خندان مال
بسط خوش آید بر سر و شرف
قدم که تو هر بوی آید در رن
از لک جابر حکوب باشد حرا بن برید
یوز در قله او هزار دن ایستاده و قوز
چو او در خط بر و در و علی بن
او تو در مناقب نام ایستاده ساله
او چو بنی بن حیدر قیله نشاء
چو ایستادی امام امم کو تو میشدی
او دم آید بر و بر سر جان بنیده
بو و قله سن بخار حضرت و بر سر بن

سر و فلما سونک بنه در لوق حله و ملوک
و آرزو برای که عمر کن برای سرور
حرام اولابزه مال و عیال و جانی
دعا ایدوب لا اذایلیوب جناد قیام
اچکیده در که خجانه محبت و آل
و زوید و غر و جام و حکم و عیوب
ایستاده شالاره لب کز و بنیه
چو شد دست طعنه اولوب بحر بنیه
و له بر او زکوة روایت ذکر اولوب و توز
ایکجه جابر حکوب باشد بر بر بن حصین
شالار بن و بر بن خن بنیه الی
اچو کونیز اولوب داخل اولو الاصاب
و هبه آینه عورین کنور میشدی
یوز آید از شیشه کای عزیز تر از جان
کاید و دم بوجا حکم کوشه رلو قذا

او شیره زن باشد و التماس بدی
جگرده چو کلوب فانی یارب غفر
کاش لایب برین افلاکم عز و جلال
رضا افود اولور افسان را و غول کینه
او یوب آتای لیلین حلالو دیشوب
کلوب فغانه توب اینجین چو کوبشون
بنی کیمه بورا خوش بوخه و سنجویم
اگر سیر اولام سیر کیمیم بنی قوتارو
با خوب اودم و بهون آتیمیز و نون یونیه
مبار کیم اید بوفیق سنی محروم
و هبند و یرو غورینه اولد و روا
یتنه عرض میدانه کار از قلوب
یتنه خر خضه با و با کجای یتنه بلا
روان او شیر نهالون برابرین کل
اودنه آت باینده رشید می کیم

اودمه کل کیمی اولد رشک فکده و کویا
تو کوب رشک کوزینه او پاکدین عزت
اولایه فرطه دلبنده بوکون قربان
جنا فاطمه نقدینه جان ناریه سن
اوقده عورتهم دین تو بیا پو تو
در سیر سیر منی منور فیر من
کیمیم حمایت اید کیم اولور پستایم
اولام چار بلا کید و اول چار یوق
دیو بکشا کار و غول خرسین بونیز
سنی قضا یا از از زمره چو و غلوم
بار ز و رشالت بجانب میدان
ضامن کیم دشت لاله زار قلوب
هناکات اودم بر نافی با پاکر
ایدوب حواله قلیچ بر تو لب لب
اونکا اید حق و مالک نصیحت و عجب

کیمت ای و بهیله لکار زار کرم ایل
و یرو کسب و الیز الینه و لغوت
اودمه ایتد و هب آتینه کای مال
جواب و بر در و اولور رضا کولم
اراد قیلد اودم هر کجا کاید
بودمه عورت و دامننج توب کیرا
او منظر حسنک فیتشام پشیمانم
پالین قلیچ الینه و توب یدر زار
منده همن بوجانه فلن و اوسوم
رواد کول جگر کوشه رسول جواد
سوال ایلد محشرده حضرت نبرا
سرفنده حاضر نیکو یار لوق تیکد و کفا
هر آنچمن ایدر دیر ضرا و لما زدی
خبر یتنه زمانه اول سرو
بوار ز و اید و بسن حسنک پشیمانم

نظر اید حسنک آل عبا شرم ایل
اونکا دیر درای نورده تیر غیرت
مندن اینده حنا اولد و کیمی
چو یمن سنک که قربان بولام اعم
و دایم شاه شهید ایوب حج اید
دیدر قایمده دهر هر کجا بدن بوزن
او سوز لر و دیر دم نالام بر شرم
هر کجا کیمید سن نیا نونجه لاپر
نه قدر کلسه ایلدن بوجان با و سوم
قالا بو شنده بیکس من ایتیم اید
او کونکه اولد حسنینیم شهید کربلا
دیو نک کشفه و در من بلیوم جویم و کفا
نصیر آتیم و دیر بر قولا غلام زدی
کلوب یله طوره ایتد نای حمیده
جبال عورت جابر دکلده و ایتد موس

ار و ن ا طاعتر غور تر و جمالید و
 و هم جانی عرض اند کوی شه در را
 جوب بر در و سرور با و آیند و
 او قدر فاصله که چرخ من در کلام
 یور سلام و نگارند از شه کونین
 مآلود و دشت باد و کباب و جگر
 پوشید ز نرغ نسند غیر این فتح
 دیکنگه در دیر شیعام کاند
 بستم ز نیر رسم به نال در
 ای که بنشیند و ایلم و وفا یا
 و ای و حاله تنهنز تو یور کینه و
 و ای سفاخر خدیم حضور خدوم
 کلا جابو کلا و غلنگه شهید حسین
 او کلا سواد وینه در بدم و بر
 تو کور بکشد بر نه فان جیت با فتح
 بوسم شیعام کاند و ایلم و

ای سواد وینه در کبریا
 بر نه آل نجر مدینه شیعام

و ایلم و ایلم و ایلم

خیر سفاخر جانکه از دشت با
 غریب ستم ستم ستم ستم
 و نمانده آه شرب و ایلم
 او کنگه ناله املیت غم فرجام
 دیر صفه ستم بر و الم انت
 شرف شرف صحبت رسول خدا
 بو غم خیر بر ایلم و بوسم
 اولوی انجم سواد و کیمی دختام

غریب و دلوله چرخ برینه و ایلم
 فغان و ناله و زار جانی چو لقا شدی
 کلاب کنگه ز کنگه بر کوشه خنیا را بند و
 و ایلم کمان قور و لوب طوطی سفید
 آجیلد رو کوی لشکر زید بوج
 ایلم و ناله کنگه کور و جگر خیر الکس
 اسیر امل جانی املیت بر و
 جد و دبا شل و ایلم و کنگه چو کنگه
 سربار ک نوباده رسول الله
 او با شش خیر کنگه دامن جگر ایلم
 تمام سلسله عترت از صغیر و کبر
 محمدت سر پرده اولو الالباب
 جاکو شرم او دینه عصمت و ایلم
 و ایلم و ایلم و ایلم و ایلم
 کور و جگر و ایلم و ایلم و ایلم
 صد غلغل و ایلم و ایلم و ایلم
 بید تصور اید و ایلم و ایلم و ایلم
 و ایلم و ایلم و ایلم و ایلم
 کور و دینه طوطی و ایلم و ایلم
 بنشیند و ایلم و ایلم و ایلم
 شل حال و کفر از زمره کنگه
 شال کافر و ایلم و ایلم و ایلم
 سنین نیر و ایلم و ایلم و ایلم
 جد و ایلم و ایلم و ایلم و ایلم
 ایلم و ایلم و ایلم و ایلم
 شل سوار و کفر از زمره کنگه
 فرنگ سیر کمر حجاب و ایلم
 لار و ایلم و ایلم و ایلم و ایلم
 ایلم و ایلم و ایلم و ایلم
 جاکو لوب و ایلم و ایلم و ایلم

کلوب ملاطه در اعف جصمت
مکره قن اچیز سفار کول
جکوشم ایدکوه غرنه رسولون
رسول غرنه بیلک عرسه انیزلر
مکره یوخده بوقوم چهره برسانه
کلوب جیمه برجا در برده بنوره
رواد کول ایده برکیمه نظاره
بروق سلافت بروق جیکانه
بروق در بزاره خنده ایدر در حورین
چکر در ناله و افغان و ملکه منظر
بوخو پنجهان موزیر حورین سماع ایلور
یا خوب بر سر سده دن بکرور کیکان
مکره بر لود کول سن بیکر کیمین
مکره بریم نکاسن هم غریله بدن
مکره قیدن ای مشق وفا منظر

خطاب ایدر در ای شایان بخت
مناس شسم و جیایان بیدار کول
یقین بیلکده جکر گوشه بولون
کوزا در لریه لوب تنک خرنلر
ایده رعایت ناموس آل طنه
بوخلن حورن نظرنه مکره بزاره بنوره
بروق و آیه صحت کلوبه و نوره
بروق خلاصه اسلام و دین ارکانه
قویار در قایوم به بشر جبر ایدر این
و در ایدر باشنه افلاک در سحر
سرکش آل توکوب ار زار غلور
خطاب ایدر کای شیخ صاحبان
بر سر سده در حاله پشیمان
دیار شام ار ایدر نصیر بدن
بوخانه اندر بر شستاقونک وارده

کوروب مکالمه بین ال و بر بخت
منم بنده بکرک آل عسره انم
بر سر صحنه بجز کوار و کمرنم
سوال ایدر دم افندن از غرنه لغه
کلوب ملاطه در ایدر کیم اولوب کیکان
حورن بیکنه مظلومه پشیم
توکوب سرکده ویدم ای سلاطه
بخا بویدر در سر سده حورن قیکان
بر سر کوه مشد با شلین ایدر کساله
دخی اگر اولایا بر اور توک کسکینه
اونون بواد و لور بنده سر اودا
اودلکته مظلومه ایدر بولیم
بو نوروشینه بر شخص نایبهار بنوب
قغان اولدر بریند ابلت عصمت
فلکه در بره و قصر بسته حوریلر

توکوب سرکده ویدم ای سلاطه
کینه چاکر درگاهش مردانم
اویده و سسل بر نیکه و خاک
نیکه سن ایدر و آو کیکان ایدر
دیوب فغانه کاسل بر نیکه
نیم خسته دل و سرور شهید غم
سفر ایلیمه کبر جسیا جنگ دار
واروب بوقوم جیکار ایشار ایدر
بوخلن بزاره آر تونق نظاره بنیه
بوزور خلق کونین ایدر بر سر سده
و در و طپانچه بنده حور ایدر
و ابلت جفا ویدر قیدلیم
چکوب سمله و مظلومه ایدر کول
او توز در کین خورشید و خجلن
اچاردی معصمه بنی بولار کیکان

با خوب بو حاله نظر ساله سینه بخا
 اوزا ایلینکونکر حرمینر دینر سکنر
 بر ایلینر ایدوب دستکیه و ناهه سوا
 ستم کوزله رسول محمد قیلاینه
 مکره یوخده و حیا بیزه ای کرو چول
 نشانه غضب و فکر کرا و لاسکنر
 خطاب ایدر هر ای شامیان شوم
 جاسم سلوب پرده ایلر ساکنر
 یوز حق یار و رکنر کجوه بازار
 نگاهه ایدانه لیر رکنر اوزلرینه
 نه درن طایفه نوکری نه قوم نامقبول
 ایکه جهانه کوردم خور خور سکنر

بوغده یا تمغ فاخته بسیار اید

بیان غریب اختصار اید

واقعه عالم نورشال حضرت سید الشهدا علیه السلام و اولاد و اولاد و اولاد

نزدیکه در بونه زینت یکا باشد جان
 بلال قیلر تصور بطلبند قصا
 شفق کول افقده ان و لور
 نای و کون فلک جیسا ییچون جاس
 بزمه نوسن کج در ایض و ران
 دور بو بونون کچون با غلیظ و نعل طلال
 اسبیده و بوننه بجز و کلگون فام
 ایتد سیم و زینر زینر ایتد رکا

بوجر حبله کرا و زنده و لاد کول بو
 وور ویدو دکه که آسمان دکل و ز

دکله

دکول بو منطق ذات البروج رنکر
 دکول بو قوس فرخ طبل باز دور
 وان یحال یازوب دفع چشم اند
 بیلرچ چهره زشت یزید هر کور
 کلوب کونکشت زین مرصع استنک
 و تو بد و پست و بلندانه نه بو صدا
 اسبیده و بوننه غنچه پریا دن
 یازوب مثلک پرویند یا صفا

مکره نالدم اولوب روزگار درن بو
 ایدوب اودنه نظار و شانه شنبلا
 کورک بر قاله روحیه فریه اوسر
 کلوب حیلته خیرت ایدوب قیلا صر
 جیب سنیوب آهنگ کربلا اید
 اولوبه دیا تن نهنا مصمم میدان
 نه هم کابنه همونه همد و نه مفر
 ولنه فایده بعد از خلا بصره

روایتی دور چون نفع سید کونین
 چو قاله میر که و نهنا هجوم اید و شین
 یاغیش کیم قویوب اوز باغچه خفا
 یا غار در تنخ حفا و خد نک سینه خفا
 سالیوب قیجر او کینه امام دین هر یان
 اود کیم کی اگیم شنه ایدوب شینه
 قنیل نیلچشم حضرت احم حسین
 کلوب احاطه او هر جها جانین
 سنا و خیر شمشیر و نوله خفا
 صد و لوله چلقاشه قافله رفا
 آچار هر کوجه نوکر در بر نک ایلخان
 خیر و شوب و انوم بخت کیر شنه

تنگ بحر شجاعت مژدشت بها
 روانه ایلد بر پیش برین قیامی
 یونب هلا که جمله سیند جمع کثیر
 بنه نرف لارید سرش صدا
 او ساند کس بو قدر خنم ایلد کس چا
 مکر شهادت کس سخا کران کور و
 کرا و سار و زین شکرید لال
 ایشید بر چون بوند اودم امام علم
 و شوب بر اوز و دیو حقا و زیلیم
 فذیت مجتر الان له و باله
 اودمه لشکر اسرار و فرقه شوما
 سنا و خوله بیدین شهر نازجا
 بوجا جرات بیان ایمله بو خنده و تار
 اودمه قانیه بلشیش شوبیا نه آسته
 قیلور نظر اودمه کور و امام مین

خطاب اینه را و دغم انجا کلمه مین
 در کد قلم و تجلیل الماع کور
 یمنه و حکم شیشه چک فغان ایلد
 بنیم دیلدن اید ویرا و لره سناک پیا
 و اسمر زده لر عرت رول نه
 و سدر الی محال غلغله و کور سوخا
 هجوم ایلد دشمن انده سدر دارو
 قدم قویوبی لود و الجناح لکھا
 کمر کیه در و کا هر و رار در شیشه کنا
 کمر و ر و یخیلور کمر حال و در مانع
 بوجا لیلد یونب خیمه به اول توکن
 اودم کینه دلون خیال نه یور و یب
 سواستیا ایلد خیمه دن چوب باب
 خود یسر چنر نه کور در خور الجناح
 اید و بد و کامل و لین نام خون فشان

بنیم قانیه ایلد مال و کاکلنگ کلگون
 سنا برایت و ز کور آل مصطفایه
 بنیم بوجا الماع او لره بیان ایلد
 سورش لری سینه بو یق قیل علام
 دخی نه پنجره کلمه سوزا و کوندا کا
 پوز و لره و روق غیش و کور خنم و کور و
 بو غربت پچه و خرقه لیه بر سنا و
 اوقان پاکیده عضا یمنه قیلور کلنا
 با خوب کردیه توکر در سر شکر الحوان
 کهر سدر فغانیه بشینه تو پران
 و ر و ملول دل از رده و چوب کون
 کمر و شکر شیشه و کور و کور و یب
 بوار ز و لیکیم ایلد و زین سیراب
 توکر سر شک کورینه سنا ابر سنا
 سنا خیال و پرست و کور و کور و یب

زبکه پیکر زکلیب خد نک جفا
زبکه زخم جرات یو بد و فاقه
آچوب قلیب لوبونیه و لوب کین
نه و خد و بونیه و خد و بونیه حال
بخا در کل نه و له آ نام احمین
دی کل نه و له و لوب و لوب و لوب
نه و بوا خد و لوب و لوب و لوب
سکینه لوب و لوب و لوب و لوب
ای و بونیه و لوب و لوب و لوب
و و بونیه و لوب و لوب و لوب
ای و بونیه و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب

آچوب و بال و بال و بال و بال
قرار و خد و لوب و لوب و لوب
قوجا قلیب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب
نه و لوب و لوب و لوب و لوب

نولا اولایه بر کوکوند سخا فزین
کلای کل ای حکم پاره همبر کل
کل ای نشا خیر نشا همبر کل
ایدر در نه و لوب و لوب و لوب
او و قده ال رسولید حضرت کل
یغندیل با شینه و لوب و لوب
کیم بوزیندن او پرد و لوب و لوب
کیم قوجا قلیب و لوب و لوب و لوب
شاهه ایلیب چون جلاله و لوب
و ارباب و لوب و لوب و لوب
چو شام اوله و لوب و لوب و لوب

ایمیدر جان سخا فزین
کلای کل ای حکم پاره همبر کل
کل ای نشا خیر نشا همبر کل
یتد ناله سسی ایتد و کل
فغان ایله کتور دیمه و لوب و لوب
صد سینه و لوب و لوب و لوب
کیم و لوب و لوب و لوب و لوب
کیم و لوب و لوب و لوب و لوب
چو و لوب و لوب و لوب و لوب
ایدر و لوب و لوب و لوب و لوب
خدی کور و لوب و لوب و لوب

سند خایه قیاح چوخه و لوب
نچو که عرصه شب اگر بگذرد
واقعیه و لوب و لوب و لوب

یندر و لوب و لوب و لوب و لوب
نچو که عرصه شب اگر بگذرد

او بایش دلیران و لکچر و درگاه
که سپهر بریندن و لایحه بر جان
دست به ثقلین آبر و راض و سما
کلوز زار تنه و غلین کن کاره زو
اولوبش به طرفه تخت نور
او توشش آهسته بر پا شمشیر
او قانلو بش ادم بر پنج قدم پیکور
سنان اوله لرید و استلام ایاجه
که استماع ایدرسن بکیم وارده
تمام قله بتور دله قوم و فردا بشیم
مالانده خیم بکیم ایلیم اوله سراسر
غرض بایه چک بر آتسون جبار
اونون بو اولور نویند با ناز و غله
اودنه موجه کلوبش کرسینه علم
کسی خروشه کلوب که تخیل ایلردی

شروع نوحه قلوب جمه انبار کرم
در این ایام و از اسکان کون
محمد عریضه عذر خواه رو خسته
ادب طریقه الیه بر زمان خوش و کون
شاعر قلم بر منور تمام رتب
اولور صراط بر اوزینه که در و ارف
یونیز شوقن اولیا کپ بر که سور
اولوم نه اسخه هر دینار اول
سختا بامت ایلیند شیم و اوج
سنا و خج کینید که بد با بشیم
مندر سالت تمام اولوب و تنکیر
ایدر در حبه عرض اولون اولر
غلطه و بودی و لور و بکیر سید
هر شک غرق اولور خسته دن بدینه علم
باساری با غره و قانلو باش غلری

که اضطراب قلوب که صبر و که پنا
کوردن بو تشری بر کزید کان
فغان شویون ایدر و حکم در ناله و
ندایشه رسالان اینها ثقلین
هر اس و خویله و قورخود یومو یی
کلنه هوشه اکر کوردم اولطایفه
حسوب یانیه حضور یکده تار آله و
او قانلو باشه حقیق اچوم کلاین
یوز خرمه تاجاره آهسته قویدم
سوال ایلدم اوند ادر شیه معلوم
حسن مسج کیم بر بزرگوار اولان
کمان اولطایفه دن جگر کلایه
جل و نرنگ حقیق اچون ای سرو
تکلیف کلوب اولان شایسته نری با
منم خرم و منم بیکیش منم معلوم

که انبیایه یوز ج ندیدید در خطاب
قلوب و لرزید که گوشه نوحه جفا
کهر در زرد کهر لکسور کیم ناکه
یومونکوز کوز کلور مارا امام حسین
اودنه هوشه کیه و یلیم خور می
تعب ایلر ایدم اولغریب و قه
تفکر یله و صند و آهسته کلدم
مسطرایدم اوز خطر شکن این
ادب یوز یله بر ایدر بر زمان ج و
بوشان نرنگدن بیل اولور معلوم
عزیز کرده درگاه کرد کار اولان
بکر ایلیم اینجیلد سیر نغمه
کیم اوله و غلک بخت اعلا م یله سولک
بنیم کیم اولما غمه چونکه اولموسن
منم قیامت و منم شنب منم معلوم

بوعزت شاه جدید رسول کرده
 انام و صریم بر عا عالیله
 انام بکاشه دران بول زهره
 منیم حسن جبار و قدیم
 بوجا که از روز جوان و پر نصرانه
 نیاز بجزاله پر عرض و بر جلال
 او کون امر الیکه استخیر اولور
 نولاه در رخ او دیند بکاشه اولان
 تخته کلوب اول باش منیت بعود
 اگر قبول اید من دین احمد مختار
 ایشیه جبار و باش بولف کون
 نهادن دیر و بپاره ایلد زار
 اله جود و کنا بنیم فروند و عصیانم
 نمر و بر نصار بر کاشا بایله
 دمی در کون خاصه بازگشت ایلد
 در نفس معصیت مغفرت و در مانیم
 به تیش ایلد که چو بر معصیت برله
 او چو صبری عفو کند سنگ کشت ایلد

الک

الک ایلد قاجی شرب روز دیر
 جانب ایلد عبا یه اوزین الیه دیر
 عبا یل اولون وقده عاکوآه
 اخر فقه و یکلا الاله

واقعه فاطمه علیها سلام کسیر حیدر ایلد
 عزا کونید و کوزم غفلت ایتدین اول
 ناپساید اید بر بایسه نوحه کر غدا
 نه خراب غفلت و در کوزم بوجو دین
 دیوبه و فاطمه صغیر اغریزه کونین
 اوشاه کون کیم چون غایب اولد کوزان
 عطف کون در هجوم ایلد بر بایه تاب
 اید و بپشت کله و مهمت فرجام
 و بر بپشت او کاشا قرینه بعینین
 سواست کینتمکین ایلد همیشه کیر زار که
 شکوب او نون بولینه جمله نظار کون
 اوشاه راهنمانون یولین ایزیزید که
 سرک ترکک بچون دین مهابال
 سن ایندر نوحه کرافان زهره ال
 ایشیت بود فاطمه طبریه توکران
 چو اولد عازم میدان انام حسن
 قلا اولوب کونون صبر کینه بر زار
 فغانم کون که یتر جگر اولد کرب
 اولور سینه قومون زیاده آزار
 تخریب کتور دور و آتو کنا حسن
 اوشاه نیش لیا نیک بولیز کوزار که
 بکجه برده کور که چشم سبله یورین
 نظار جانب میدانن کونوزید که

و بر لب جوی آب ای افکار ازین سخن
 او کو چون آغلام ای بگریه و زاری
 دیدم چون که بود قد بی تو درین
 و بر لب جوی آب ای غریب من
 ای سر و لب اوله و کون در آل من
 ایغ یالین یوز چوقا بر صد پیش
 او حشر و نشو و کلوم خسته کور
 فغان چکوب دیدم غم چوقا پیش
 چکوب فغان دیر ای نور از جاب
 بو چوله بر کیمز قالمش ای
 وار و بودت و بیایه جی بوم
 نه کله بر باینه زین العالیارون
 نه اوله حاله اهل بیت محمدون
 کیمه بورا قایل اطفا پرستاری
 بو نشو لوق بزنی اوله دردی ویرود

او ورطه ده من و کلوم غم و زاری
 جد اچیل و درد بنابر رکاب لور
 اید و بیده کور و جم جله آل لور
 تمام بزیکه عریان و بر سر دمان
 تمام غارت کیمش سه و چرک
 با خانه بر اینه بر خاک کور و مریدون
 جگر بیز لوق و دیندن یوز کیم اوله
 کور و دیر و بیز لوق بزنی و بدو
 ایچر دیر سوید کویا کور و مرید
 بز اینه اول ایملک دکلر و روا
 غرض ظلم و جور و محنت و جفا

بو غلو و قصه فاجیه هاست
 سگ تو ملک ایچون اینو بهاست
 بیشتر آخره چند بودم استون
 صلاح بوست نامه نون نه نون
 دغم غم پرور و ستم کور از دهن
 ایچون و طاعت بری ز پیرایه

سو

او و دین

نه تو بهار کهیم سید لبرقان آغلا
 بنفشه کیوب اکنیزه خامه نام
 با توب که در دریا کنار کما تو توند
 کلوبه و کاشنه سون فغان و ناله کلر
 سانه زلف عرب کهیم پریشاد
 چکوبه و نوحه خیابان یا بچه آب فشار
 چکوبه و خله شقایق یا زربنده چلا
 چمن با توبه و کو که یا سمن توبه دریا
 مکر بوکاشن اکلک نخله قضا
 کلر ریاض بر عطر کاشن بقلین
 روایتیه در چون ابلهیت خشم فرجا
 نه نام بلکه ~~چیزه~~ جزیره سنک
 کجا و سینه در کشته ابلهیت برول
 به نمرینه چاله نه باشد بهر معمر
 نظر ساروب و لارا اهرشام پرور

غزل

چاقیر سکنه دهنه تو جاقو خال
 یوز و کندن و زکو تو ورم نیجه نظار و
 قلوبه و موجه مجنده به ستلا نرب
 مدینه جانینه یوز توب فغانین
 ستم سیکچور و بوشع برنم ایمان
 سینه فون و زولوب کو تو اعرش مجید
 هواده جلوه اید با نرمانه انور گت
 نمر ستمزه لک ابلهیت اطار و
 توجیه ایت بو بلا دشته گذر ایل
 بزه بو شمع ندن مین جفا لور کور
 ایدر و ناله و زار تو کور در کوزدن
 نراره تم تو توب شعله کلوبه پیا
 یتنه کهیم خلد اعظم آسمانه در شه
 فغانه شمع چرخه سبک کون تو توشه

نه او دلو نظم فیاخ کاشانه کند
 خشم شعله کاشانه کاشانه کند

کر بانه کلور دستان دشت بلا
 قمر تاباید بر سبله با جلا فی یازا
 بودر تو قیام از ابر محاسن نام
 مجاوران غراخانه امام امم
 بوگونگه شمع کبر کرم آه و قنارونگر
 حسین بنک تهنه کرایونگر
 اگر چه غرقه در یار و سیه سونگر
 یقین قادی بخیش لهر سونگر

دعا بدخستنه دای قیلنک

روم طلب مغفره لای قیلنک

واقعہ فرنگیہ

نشاد دور جهان قیلید و تیر و تار
 نشاد دور پریشان ایدر دماغی
 نشاد دور یار غار هو اسین
 نشاد دور بود کور جک سپهرین
 مگر شام غم سیه کجای بار و بو
 با سوبه و کر دکدور جهان کجای
 بجز خراج نه خجانه خرم قیلنک
 کوزم فرایمان کعبه عطی کور
 نشاد دور کونخلن تو کتد صبر و قلا
 نشاد دور بود بر نور ایدر چو غلی
 فغان و نوحه کلور نرم غم فغان
 دیزین قور بیکنه رشک آل توک
 اسس تعزیه آل صطفاه و بو
 فغان ناله سچ چو غایوبه و دنیا
 لیس نیکیو بطاس سزگونش
 چنان شوی لایان کچتم ز غمی کور

دولک

بوگونگه اشک نو کزیدن بین فغان
 هینه وال عبا نوکب تو قفر بزدن
 برادر درد و بلا وار کوزدم جهنم
 جنتون قوسین یسین با غلین
 رقم نهار ستمانه دیار بلا
 قیلانده کرب و بلا مایه لاسین خیر
 او کونگه قافله ابلیت خون شام
 تمام سله خورشید ز صغیر کسیر
 شتر سوار و لای کجای و بو
 چو شمشیر بر بولد در تیر رسول آه
 بیت چو کمال سیران کربلا شام
 سرور و عشرت یسین میان یسین
 کند که اوسته کلوش دایان تو کجای
 نظاره ایدر پیش میان به ناس
 بو حال ایتمندی ابلیت یکسین ناب

فلا غنیه مگر اکثور شمشیر و لای
 اشک کلخون جگر نوکک کوزدن
 واس کونیا شید و جهنم یسین
 بو غلو و قه نه مخ دیوم سن غلین
 جفا شمار و وقایع نویس آل عبا
 بو جانکه از صبر سبله ایدوب تقریر
 رویش آبی سلا اولور در دخیل
 بر نک نازک کفر خاخانه زنجیر
 نه چادر سوده برادر تو که نه بر خا
 فغان ناله و زاریه و بیکر دیار آه
 چچا در خلق تماشای چون در و بو
 غم کوجده و بار بار با غلیب آیین
 لقا قیلنک خلق جوقه جوقه و رو
 بانار در احرام چچا چو لایع ناس
 برادر و لایع و زلفیله بونل سینه غاب

خطاب و قیام بدوب کامر در سخنان
بروق سلاله خشن بزوق جیگان
رواد کول اید کیم نظر ده
بروق و آیه عصمت کلوب و شانز
غرض و عترت اطراد و لکزه پلید
قبلوب و حالین و خلسه ای
دوب و با و زنده و طوطی اس قیام
قویوب الم شنبه و کیم بنین بر این
دوب و کیم بنوب و ایلد یول
کنور یوب نظره و کیم بنوب
کونور و بنوب و کیم بنوب
با خاردی آل رسول و کا فر و
دید یکه کیم خلف شاه کیم بنوب
زینکه مست شربید و کیم بنوب
خطاب اید و آتو کیم بنوب
بو طعنه و کیم بنوب
دای خرب دین و کیم بنوب
ایشینه و کیم بنوب
بو حاله و کیم بنوب

کلوب و کیم بنوب
فرنگی و کیم بنوب
کوب و کیم بنوب
دوب و کیم بنوب
بر زبون و کیم بنوب
او نور و کیم بنوب
اید و کیم بنوب
دوب و کیم بنوب
ایشینه و کیم بنوب
قور و کیم بنوب
بو حاله و کیم بنوب
نوب و کیم بنوب
بوسوز و کیم بنوب
پس و کیم بنوب
بوز و کیم بنوب

نظاره ایلد و کیم بنوب
او با و کیم بنوب
فرنگی و کیم بنوب
نهیته و کیم بنوب
او و کیم بنوب
مقیم و کیم بنوب
کوز و کیم بنوب
بو کیم بنوب
فغانه و کیم بنوب
او و کیم بنوب
خطاب و کیم بنوب
سنگ و کیم بنوب
چکوب و کیم بنوب
عشرت و کیم بنوب
فغان و کیم بنوب

در نوبت فرنگی سالی ایله کریمه و بلاد
 برید ایندیر اولاد مصطفی و بولار
 بوباش صاحب سیردی کیم امانده
 خصوصتده اونون بزد قلیوب نصیب
 فرنگی چون بوزی کوشاید اولوب کین
 نیکیشد و برونه ندرت رسد و آیین
 و او ز پیمبر نک اوغلی شهید ایدین
 عجب معامله و بویو هیچ کس انیز
 سنگدیا نونکده بویو بزرگتر تر
 چاولدر عارتم بالاجانب آله
 او مرکون سوگو کین هنوز وارن
 سنگد بوفعلو کجا خیر فرستاده
 جناب حق ایدو انجمله سنگد نقرین
 تو توندرا و کیم اولد ایتدیو جلد
 آلبام شهید و باشین اکر یا
 سخنه نفع خیانترا ایلیمش اولار
 سلامه ایشیم ختم بسیار بولار
 بنیم خلافتیه یستم فرجیت ایدو
 او نیز قتل ایدوب ایلیمش سنگد
 خطاب ایتدی برای بجا بر ایلان
 نه عقاله بوسند و ارای بیدین
 تو قونکده بود کیم بشتنه بزم کین
 و هیچ کافر دین بیکه سیر انیز
 کینت چاکر مریم غلام عیبه بود
 اولور در مرکبته احسرام ای کراه
 و قبله کاه دعا ایلوب و ترسیان
 او کجا عیسر مریم ایشیم موافقه
 ایشیم چون بوجاید اودم بریدین
 چو کور در صبر بیدن فرنگد کین
 او یوب یوزینی بار بیاغری کچو افغان

تو کوب سرنگد کوزیدن او ایتدی غلیر
 کرم قلیوب کجا نفین دین اسلام آید
 او باشنا کرا و کجا عرض شهادتین آید
 بویو شمالده و غم خستین آید
 بوراخ بوشام غریبان اینن فتح
 دیو نک سنایه تیر هزارت صبح

ایضا قلمبر در این غزل غزل و ایتدی با زبان فارسی

شبنم ایم پیشین شکست اعدا
 بجزش از آن عرش سنگد بود
 حکم لم یزل بفضل بومعاشر
 بجز خسته عرش نبود در پیش
 چو عرش محفل ارواح بسیار بود
 فصیح ز شعراء عرب سفر میکرد
 از آن مرار چو کارا که ان خبر داد
 همانیکه از آن کنج انشا یافت
 بان فضای مقدر رسیده و کرام
 چو کج بودنمان قبر سید شده
 روان منظره و صحن بارگاه بود
 زبده تن بود دیوارش
 بنود جز پرچم بفرش اوشش
 چو کجه صبط انوار کبریا بود
 ز قربنا جیه کربلا کد میسکرد
 در بر بلطف برویش نخل کین
 پای کجست سر مرقد امام شاف
 ز دره کشف شیشه پراز ادای سلام

چو زلف شاه خلاص چو پیرین شد
 بدین بکمال لب را کثرت و کربان شد
 و اهرام بستان سینه بقلین
 بکانه کوه سه درای جمع البحرین
 توید و جد تو محبوب بدین است
 اطاعتش بس تها در عقبات
 قسم با کنگه زبون در کنگه نوال
 بذات بهجت آن بکانه معال
 در آنه و سپاه ضلال نافر جا
 در این مقام بقلیت نموده اند اقام
 چو میشد در آن کبر و دار میوم
 بخاک مقدم تو جان نثار میوم
 غبار مقدم تو دیده را کند روشن
 زهر سعادت من کشته میسر من
 بر شنان توحی جبار میسکرم
 خیال تو شاره معاد میسکرم
 باین شرف چو مقدم گشت دست رسم
 در آشیانه زندان طایر بهوم
 خان کریه جان بایم ز کف
 رسیل اشک نهند و زگر بکاف
 چو شمع تعزیه در کرب و توب شد
 بنحیف چشمش و و صبر باین طلب شد
 برآمد از دل شب آفتاب سریش
 فلک شمع بر و جمال احمدیش
 خطاب کرد و بقیعت بر خوش خوش
 هزار در کرامت به پیش افش
 نوید داد مرا راه رفاه اندیش
 ز صدق خویش رسیده از زلف خوشیش
 در آن روی جمال چنین هر کربانی
 ز نور ماندن این کاروان پریش

چو در مقام هواداری حسین مینی
 یک ز تعزیه داران نوز عین مینی
 یقین ثبت طرازان دفتر سعدا
 نوشته نام ترا بر جریده سهدا
 عزیز من تو کرا از شیعیان داری
 ز دیده خون بفتان بختی بختان داری
 روایت چو کربان غم فجا
 چو آفتاب نموده رو بکاشم
 با املت جفا و سینه ما کرده
 ز کین سهر شده را به یزید ما کرده
 فاده در چو چو لو لو مکنون
 بقیه اشیم زمره و نیم یوفون
 سوار بر شنان به کجا و ده و محار
 سپهر داغ شده از شرم و آفتاب
 باین طریق چو شکر کرم جاده پیاید
 فاده فاده راه بدیر رسید
 چو در حواله دیر نخت بجا کرده
 فرو آمده و خیمه پاسبان کرده
 رسیده بهو خبر بر قایل و چشم
 در عزت نبوت بر نه ایر بشام
 بنا کار بر این شده در کین خیمه
 گوشه بزمین منافقین ریزند
 از آن بقیه ظاهر دهند سیران را
 ز اهل جورت نهند سر شیدان را
 شبنم حد لعین بطلع ازین خیار
 چنین نمود مقصد به بخت غدار
 در عزت نبوت را تو با سهر شده
 بوسه بر بر تاشی شود آنجا
 سر امام حسین را نهاده در صندوق
 چو شمع زلف محفل حساب مغفون

روانگشت بر سر در خولای دین
چنانکه کرد با و این بعد در نعتین
مقیم بود در آن دیو پرستان
چه بر سر زهره سپهر من سلمان
اگر چه علم کز انش کیش تر است
برنگ لطف پیش از ارجی پادشاه
نوشته بود قضایش بصیغه انعام
بر آن حسن و صول بر من سلام
چو در خولای ز راه آید اطوارش
بگفت این چه پادشاه است کجاست
جواب داد بر سر لب بغض آنم
در عراق یک بایزید یا غنی بود
باین حد زید پید فرمان داد
ز بعد جنگ جمل دستگیر کرد
سپرد کج باوش کفر فلان داد
اشاره کرد بصدق کاین ناز
خوش قید و عیال سر ماکره
کنز می فطنتش ازین شب پریم
قول کرد چه پسندد بخت نکند
عالم بدوش خود برداشت
بخاک تیران گوشه سری نهاد
ز بعد رسم نیایش بخت تن
بغل طاعت پروردگار دست کشید
بوقت شبی چون ز خورشید پاد
برای رفعت آن تجار کشت
زفت بر جانش هم رسید بکوش
تا ساله بگوید در ساجه یار
برنگ کس شلاک زده دیده بوش

چه دید که آن یکن طرف سلمان
کفنه انجمن آید شش رتبه
صد بکوش رسید بر صرخه لا اله
فغان و دلوله زین هفتخوان بیامان
نسیم میوزد از صبح علیین
شیم میسر از کاشن بهشت برین
خشن بخو نفعده و ادر طوارش
در آسمان و زمین مفضل در آن توارش
نماید بکوش ازین هفت پرده لا
همی رسید به سر کنان ارض و سما
مباد آنکه ز بیضا قرقه را رشود
بسان طفل ازین جاده بر کن رشود
شنشنان قابلم ملک روحان
په زیارت فرزند سیند کونین
چنین کشید طراز صیغه لایله ب
درین محاشفه دیدم از سپهر علای
به روبرو یک دژ شوکتی گرفته خلد
بکرید جانب صند و چون کشتند
سر بریده چون آفتاب عالم
کشوده دیده و بر بسیار نمود سلام
فغان و ناله برآمد ز بنیام کرام
بروی پای پا حشرش استاده
بغل کشوده بیایا انتر افتاده

یگان یگان بکار بانام خویش شود
بنا که گفت کار سروران خط خاک
بفصل از زمین بکجه کرده اید قدم
خوش آمدید نهالید باید بدین
درین محله بوان سر رفیع جانب
رسیده طنطنه طوطا ز رخ برین
در رسیده ای کون کون بکجا
بپای توید همه بینه نقلین
باز بار رفتن خوشتر آید
چو این سرورند منتظر در کان
نشسته برون سیر و عشا
ز صبح خوشترند و غم نمایان بود
بنا تغزیه داران دست زدن برت
سر بریده با فغان بود و غلطیه
بنا که گفت سلام علیک عباد
زبان شکوه که ابرو بایضا کرد
خوش آمدید مرا بر گرفته اید از خاک
بدلتوا ز من آمده ز راه کرم
نثار راه نمایان سیر برین
در سپهر بهم شد چو لجه شهاب
سرکش آمد از شهر بنه علقین
تمام راه نشین جاده امکان
مهر عسل آن همراه کویت
به حال پرسی دلبنه خوشتر می آید
ز اوج کمر نورانی نمایان شد
شهر کرده بر او جبر شیر دربان
ز دیر به کفان همچو بر میان بود
ز رو تحت آبه بجا که تیر نهشت
ز شوق روبرو پایش نهال و موی سیه
انا حسینک مقتول یا رسول الله

نیم حسین بملت همیشه با من بود
نیم حسین پرورده کنار توام
منم حلق من از مهر بوسه گاه تو بود
بسویکاه خوت من چپان بریده شد
چو درم اینکه درین ریت قندم شد
زمانه کردید ارت از منم شد
چگونه شمع و بهم جفا کشیده شد
شیرینجا صبرت چگونه از منم شد
ز حال ابرم خود پیر چون شد
منج کین هم از منم خود جدا
چه چو راه زنده سوزان شد
که نهشت که همچو جبرست من
برنگه بسته نیکان بخت چید
گرفت از منم مظلوم را بید نهاده
چنانکه زمره که تو بید و فغان شد
نیم حسین بملت همیشه با من بود
نیم حسین پرورده کنار توام
منم حلق من از مهر بوسه گاه تو بود
بسویکاه خوت من چپان بریده شد
چو درم اینکه درین ریت قندم شد
زمانه کردید ارت از منم شد
چگونه شمع و بهم جفا کشیده شد
شیرینجا صبرت چگونه از منم شد
ز حال ابرم خود پیر چون شد
منج کین هم از منم خود جدا
چه چو راه زنده سوزان شد
که نهشت که همچو جبرست من
برنگه بسته نیکان بخت چید
گرفت از منم مظلوم را بید نهاده
چنانکه زمره که تو بید و فغان شد

بگریه کرد نظر من به سیمای به
نظر کنسید این ظلمات متین
درین مکالمه بگو آن رسول عجب
در معاشر کسان خط امکان
در آفتاب سپهر جلالت عصمت
مبین صبیحه رخساره رسول خدا
بغرم دین فروزه خویش می آید
دوخت زار لب چون خطا رسیده
و یک از پس آن پرده شرمند ما
بناله گفت سلام علیک ای ماه
خوش آمد و جانم در شوق تو
بیا قصه دلسوزبستنی ازین
چه ظلمها بمن ازینده و نرسیده
اگر زشته لب برشته کنم آقا
مرا ز روی ستم از وطن نموده
خطاب کرد در بر کزیدگان خدا
که کرده اند چنین ظلمها بعتق
رسید بر عقلین از فلاخرش خطا
ز شرم چشم پوشیده چنین فرمان
نشین جرم سر اوق عصمت
جانب فاطمه ام الائمه تعجب
نند و دیده بر کس چشم بسته
میان من و آن سر حجاب کشت به
کود آن سه مظلوم را بر از دنیا
فدا که محبتی با بضعه رسول الله
خوار و انحراف بر دل از خلق تو
کرد دشت اگر چه سر بریده سخن
چه جور ما ندیدم از آن عین پدید
ز سوز آینه خاطر رود بکد از
چو کرد با دشت دم بطوفان بارها

بهشت کرب بلا چون مرا افتاد گذار
بگم دشمن دین این سعادتمند
ز حد گذشت نهاد و اضطراب
چو در شنگ و سوز و بهتری ما
چو در کس نماید به یکسان یاری
کسی غامده ز حجاب بگذرد میوه
چو سر کشته شد و بی پیغام رسیده
بلکه کشت از آن پرده ناله و زاری
زنده که برید بلند خوشتن میکرد
خدا شوم تو را زور دیده مادر
مرا چو بایه ازین سست جدایم
مگر ز این چنین حالت یکسر میند
چه سود در کف من نیست اخبار جان
چه دایع بودند در توجان فاطمه را
فغان زاری زینت کوشش من
به دریدم غم افکاف و جگر ز سر
فرشته رخ ما سنگین شده
بان سببه از شنگ کباب شدیم
ستا و نفع ستم خود باید اری ما
کود تیر جان بال در هوا داری
همین جلالت دلسوزی و پیوسته
در کسبت همین تابستان غامه
بان سببه سوز و سپهر زنگاری
چنین خطاب بفرزانه خوشتن میکرد
بیخ اهل جهنم بریده مادر
کجا تیر صبر بر سوت ای چقا منم
در بفاطمه صبر و قلم مرمانه
تا کنم به خونچکان تو قربان
چو با محبت سوز و روان فاطمه را
باده و ناله ای بضعه رسول مجید

سر ز منظره قصر خلد پردن کن
بوهره که کربلا نموده گذر
برویش تو افتاد و بختان کردم
بجستی که سرخو نکشت افتادم
دگر نمانده مرا تاب محنت در ی
چو کاشنی از روز نکند کل روی
کزین محاله خو نکشان شدم به ی
چو هوش بر سرم آمد ازین پیشانی
درین ظهور عجایب بجز ترا افتادم
گرفتم آن سرخوین و شمش بکلاب
پس آنکه بصدای خویش بنیادم
بگریه عرض نمودم ارسه مظلوم
چون مسیح یک از بزرگواران
کمان من تو از آن موه ریدید
بجی آنکه ترا داده برتری به نام
نظر نبوی حسین فدا ده در خون کن
فدا ده ویره تن چند را به ارسه
چه خوشنابل این آسمان کردم
برنگ کرد و کار و انت افتادم
مکن کفار دلم را بدین معجری
بزرگ صدیقین را به بختن کوی
ز هول حادثه افتاد عی بهوش
اثر ندیدم از آن زدهام روحانی
بگریه بر سه صد و رفتن یک دم
برادنا نمودم ز شک و غیظ ناب
در زرد و در دج و خورشید نیام
نشان در زنت تو چنین شو معلوم
بلکه کشت و عصمت ز تاجداران
بوصف چند شمار استوده در
نام و اصل و زادت مرا کنی اعلام

خدا را

خطاب کرده مرا بهب نکو انجام
منم غریب و منم پاکس و منم غم
مهر عریبه چه لایسند من است
منم نور چشم جانب حرایم
منم حسین غریب دیا رکب بلا
چو لب این سخن است تمام سخن
در سرعرب علامه مقام قرب جلال
بجی آنکه ترا جاسه و در داده
چه میشود و بخت که حجاب من
خطاب کرده مرا بهب نکو اطوار
بجی میفکنم به بر حجاب تو
چو این نیا از آن سر نشیند بهب زار
بطرف لم یزل به امید اشران
پشته ناله و زار در میانک استغاث
ز نیم نفس و پس سخن کوتاه
اگر زاهد و زاهد نام یا بهستعلام
منم فقیر و منم ثلث لب منم مظلوم
جانب تصور باب و جنت
منم زینت عرش مجید علایم
منم حضرت فتح شد سبب اهل جفا
بگریه خاست زبانا با لباس کبود
عزیز کرده درگاه ایزد متعال
بهرو کون کرام و برتر داده
ز بارگاه الهی گزین شفاعت من
اگر قبول کنی دین امتحان
ز بارگاه الهی گزین شفاعت تو
کسی از سر خلاص شد زار
در هر جا کند از تنگنا جسم فلان
کنیم و بجنب بهیمن خفا
لوا بکن کر بلا اله الا الله

عزیز که در لایح ابیه خوانده شود و کلامی است

نه واقعه در بکون باریج عالم که غلطان
بویار دامنش بر شمع خضر غلطان
نه ماعدور که در داغ المیتر خضر غلطان
بو کولیس قانچر خن اینده خضر غلطان

مکملر که کولیس کینه نه لور غلطان

شورید و نشینده و بکون باریج عالم
عیان المیتر قانچر برف و کدیچ
محرره و بکون و لکون کیم دشت باریج
و شورید و نشیند بجم المیتر برف و کدیچ

مالو باریج بکولیس قانچر غلطان

محبوبینش نشینده و بکون باریج عالم
تفریح المیتر المصطفای کور غلطان
پراکنده باریج المیتر کیم بکولیس قانچر
شبه المیتر کیم بکولیس قانچر غلطان

مالو باریج بکولیس قانچر غلطان

وزیر و حلقه نام نه بکون باریج عالم
مکملر حلقه حلقه کولیس قانچر غلطان
مکملر حلقه حلقه کولیس قانچر غلطان
مکملر حلقه حلقه کولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

قر کیمش لایح ابیه خوانده شود و کلامی است

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان
بو کولیس قانچر بکولیس قانچر غلطان

چون لب لعل بود چو در معجز آفتاب

چکر لب کبریا و لبش طبع جلا و نور
توان تاب از لعلش در دجست خندان
پیش از عابدین و شایسته کنش
سبک بر طردن بطرفه فاطمه زهرا
سکینه زینک یا زینک کور کافران

چشم فاطمین بچشم یوزیا غلغله
بومعه بوخته اگر کیم غلامان
نه نموده در بوا و نه نسیم غلامان
کوزیکه ایل بومعه هر که غلامان
او کو که عرصه محشر را بر آفتابان

ایضا مختصر از زینک

بالعوض خنجر داغ ایدر آفتاب زینک
فریاد بریدن نه سر جان زینک
وار و چکر داغ نمایان زینک
اولش خوش شمع شمع زینک
پروانه نک یار تو تو خورشید زینک

چون کر بلبل ایلد کرج آل هر آن
شیرینان در شوب بول اولاد مصطفی
دلشسته و یار و یار و یار
زینب در هر حسرت این و آن
بیت زکریا و لعل آفتاب زینک

چون فلکها به بند ی ایران
زینب غمزه سالوب بر طرف نظر

کز سر جهان و جهان و جهان و جهان

آن همی گفتم و ما از آرزوست
این همی گفتم و ما از آرزوست
هر روز از زینب و زینب گفتم

بروشان سوره و لا ادرام بول
باله ایش و نه لدا و کان
ساده و در هر روز را بوسید گفتم

زینب منم نه لالتان

مرکز عباس و نه بس الیس
زینبا از در تو سرم آیدم
کز خاتم آسمان گشته آیدم

زینبا قرابت ابراقول
چون دینج از ناگشته قد
میدم در راه ایشان غرض

حق تو بخود هر روز از در

زانکه ما خنجر خنجرین و خنجرین

خوش و بد و خنجرین و خنجرین
از پس نه زنه که چاکل
بر کشیده آید چکر سوز زینب

هر کس قربان خواهر قبول
جان هر روز بر سر زینب
جان هر روز بر سر زینب

آفرینان بیدان با

مرکز فرزندان کن کبریا
هم و عبادت از سرم آیدم
بیتش چو ایلد کوز کوز

آینه مقتول اینم و چول
بلد زینب مقبول غدا
کوکان خوش را اینک

ایچا که ماجر از در و در

گفت مرغ فرخ و آله دارم
که شوقش نه من مسترد
پس میان ما جود فرخ و خجسته
همچنان باشد زین درغن
خوش همیکه در زیر لب
تا بر آید در باریم جان
جوهر ستانیم بر جود عرض
کار کرد لا بهار ما
دختر شیر خدا گریان و دا
آن شرح کلین بر شا
این بر سر کوفت از آنکه
آن همیکه جمل ناخجسته
این همیکه بهر از تو پیش
آن همیکه چنان منم جو
این همیکه مرا که آن سبک

اندک نیغ نه همچون ما جرم
یا خیال در دل من بر پرد
این نه خجسته جاسر نیست
کوگان نالان بر بدالمن
یارب آن میگویم که در دوا
در عوض کبریم جان ما
جان به جان فایه روض
و از نصرتش دشمن گشتن
هر چه را پیشانه سازگار
زان پس گفته آنکه جبار
دختر زین بر سر هر نظر
سوق را که روم چاکر است
من بر کشته بارم جان من
و تو بر تو پیش از رخ کلو
و چون موی تو بر من نصیب

که بماند

آن همیکه بکیرم ستن
این همیکه بار ما کن و منم
آن همیکه چنان با منم
و برادر با هم اندک نیست
عاقبت شهزاده منم یکجک
جود از خجسته از بد
بازده من گشت از آن
که و بار از بد نه حجاب
کار غیره سوخته ستان
من جانش سوخته ستان
گشت و هم گشته تیغ جفا

تا خرامم در بدست ستن
تا خجسته بر لب کوثر زغم
و تو پیش از رخ و سر و کمال
هم و که گریان بر آن هم
تا خجسته جود در یکجک
اینچنین است جود غلام
تو پیش از بدست ستن
جود طیار جود و خطاب
تا خجسته از بدست ستن
تو پیش از بدست ستن
نه بهر گشتان از قفا

فانجان سر را با او
دب هم از فرقه آرد حباب
شاد است بهر جود عباد

قصه کبر کنون کبرم است
تا بهر نام دل کبرم است

کلین نورشین حسن
ایلمن کتر غلمان ملاح
جوخ همزده بر سرش نهاده
بلکه پیش از راهها سوار
شاه دین پرست کیموی او
هر که دیدار پیر خوشی
هر که مشتاق نیرانه بود
عشق را حسین بشبیه
در شجاعت حیدر که آید
عین هدایت هلال نیکفال
هر چشم مصطفی نما کرد
از فرخنده خزان در کتاب
سرگزشت آدم با پیر
سرگزشت دین سمید را
سرگزشت براف پویند را

مصطفی مرتضی نورعین
اصبح من کدر قیان صباح
به زمانه چهارده روز اجمال
بعده اندر سندان اقبال
راست چون رود چرخ روی او
دیدم از دیده او دلگشایی
دیدم بر دیده او پاکش میگرد
صدق و علم او لدتر آید
و معنی ما نباشد چو بر
پس تو خرم بر رخ او گلهر
شاه دین پرست که کارد
سرگزشت نیا پرستگار
و آن جفا گزینان پیر
و آن فدا آورده چو پیر
شجاعت محسن و کور را

فغیر

قصه بحر و تیار چو
چشم غریب کیش و یازین
قصه شمشیر و باهر
آرزو در قصه سلطان دین
چون نماند از یاد او ان کبر
رستاده به معین دستند
باشد یا بکین از این چه کرد
غیر آن هزاره حیدر زراد
اکبر آمدت شکم و تزلزل
گفت از تو کار فرما رضا
حکم کن تا در بارانم خوش
نیت شرط راه و این طرح
حکم کن از این کاردان
که روا باشد و من در بند
که روا باشد و من در بند

هر بریدنش میان طشت
تا که این قصه شد در دین
یا از این انبیا خوشتر
صعبتر شد یقین میدان یقین
ماندند و شهادت از پیش پیر
گفت در میدان با و زلفیه
به شوال نبرد دستیار
دعوت شد که پاسخ داد
هر برایشه دستور طلب
خسرو تسلیم و سلطان یغما
به ماندند از ضیق این پیر
کز رفیقان بر پس ماندن
کز فدا گشتن کردم روان
همه مان در خلوت تن انجمن
جان بهر نام و کبابان

که رو باشد مرغ در قعر جا
که رو باشد مرغ من مجوس جسم
که رو باشد مرغ من شوق کمر
شاه دین نه زنده در بر گرفت
شاه نیرد کیسور شهر زده
تک نشسته در جهان بر فلخ
هر یک را که در سوید بد
کیسور شهر را همی بوییز خوش
کار تو بهیچ وقت در قعر جا
هر که در وقت پرور دم بند
خوش گلابان بر فراغ بخت
در خستام بد بنفوس جمل
ام لیلیا فلز آرد سپند
ام لیلیا رضا پیش جمل
تا پیشم هم تنم در کش

همان در حلقه خاص آله
همان بکسته جبهه غلسم
همان زلزله حال مر که بر
وزیرش دستا پیر گرفت
بو چشم در در آن آرد زده
که دیکو کور در اچا شخ
کشتش سر جهان غلیظه
وین بیکفت هم موییز خوش
بیکستم تا شولر نیک قید
داد جانا زنده جان را بیانه
یا ای العالمین آگاه پیش
اشیدان مس جلالا باکر
تا از چشم پیش ناید کر نه
شوباد در دوع و دستار رول
خوش فرستم پیش ناکوش

اولی

روکش بر روی کشتن نیر
من خنجر و قلم و نو ما جری
ام لیلیا منم یعقوب حرن
زانکه هست این کلین باغ
زانکه حوای تو این مایه ریا
ام لیلیا بر پیش سیر بین
ام لیلیا کشت از نرنگ
گفت برستی میانرا که سواد
گفت نه از او رفت و بار کشت
گفت اینک سو سید این
گفت نه سو جهان بیروم
نوحه سیکو به کیمو به
نوحه سیکو به ترک روزم کن
نوحه سیکو به شوار فرخ جدا
نوحه سیکو به مندا در رکاب

کشتی که ما جبر سحیر را
ام لیلیا بر سگ کم کمر
زکن اچیکویم بر روی فلخ
یوسف عشق ترا خنجر با
ما جبر بر این شب سحیر را
ایمکه او کشته شمشیر بین
میغانه از زده بران سبک
سور خنجر با کیمو وار
من پس از حق ندمم کشته
نوحه سیکو به کیمو به
در تفریح خانه جان بیروم
عشق کیمو به اسبلاء للول
عشق کیمو به ترک جاز هم کن
عشق کیمو به ز شوق خدا
عشق کیمو به پای شهاب

از جرم مرا به از ختم کبوش
آید تا اهل حریم آن خدیو
سور شود که شباید بخت
دستها در دهنش آید
خواهر این شاه دین پرست
و خدا را ازین عیفت باز کرد
کردن از در مادر گشته طوق
گفت من بهر شاه از ادم
شاه از آن پناه که کرده است
چون صاحب خورشید
جرعه نوشیده از جام طلا
و ایلیدم تا باز من بچشم
و ایلیدم تا بر آیم ز چشم
و ایلیدم تا بر من زین
و ایلیدم تا روم سوی نیا

به حق رو کج آنش کج خوش
از غریب را تم لیل در غریب
شاه دین را از نشان کشت
خون دل از دیکان بخند
هر یکا بگرفت طرف دهنش
تا از سپار دل را برورد
شاه از غرق عشق مغرق
مرز از پناه شد با دام
و به و پیوسته است
جرعه هم بر علامت خوشانه
چون کاستن گشت بر من کرد
با حق که بنهاده سر کعبه
خوش غلام در کلاسه
با ملک و در من با هم نفس
بر نشینم بر باط کبریا

والله اعلم

و ایلیدم تا باز من موصل
و ایلیدم تا کنم جان را خار
میروم تا خوشتر از قرآن کنم
قرب حق مو قویام قربا
شد بفرمان کتب و کتب
دشمن تا به حیران خوش
و آن کند که کسان چون
در خوشی و در چون نه آید
و به آن ماند و این پیوست
و من فرزند سلطان و لا
گفته شد از دیر آید
زیر لب میگفت خوش خوش
با رانها خسته ز خیل
حکم کرد در چون آمد به به
من بخیرم به به آید

سر بر آیدم از تبتستان اصل
و شیدان میکشندم تنها
هر چه حکم عشق باشد آن کنم
تصویرت ز این و بر آید
در خایش همچون چشم بد
چون به بد آن لغزش
نیم از پیش و نیم از قفا
تا به پیش را و سه آید
گفتند از او شده است
اکل فرستاده به
بچه بد نسل من آید
و از من به یار بد نسل
حکم کرد که برود قتل
به روح فدا آمد به به
من بخیرم ز تو روح فدا

من بخوابم چون اگر بدار
شاه با حق همچنان گفتگو
میدمیدنش ملک و ایگاد
سوزن میری چون بگردان
از آرزین مبار در بر بود
و نم سبط و لا این
هم مرا که بشناسد هم من
کلین باغ و لایت قدس
شیر یزدان را بنیر کیمین
میکنم در راه آتش هر نبرد
میکنم در راه آتش هر نبرد
بهر اندر عالم لا حول
خوش را میله حمد زیر تیغ
کافر شمشیر گرفت شهادت
چون که سبط شاه با شهادت

هر دم می سازم ز بهر تو نثار
شاهزاده کرم کوشتن با عد
در مظهر باز کرد در زجا
دشمنان گشت بدو اگر آن
کوهر و لاله خور امستود
قره العین حسین علی
هم مرا و بشناسد هم صفا
نوکلی باغ و لایت جد من
بر همه کفار چهره کیمین
کز به اوستی جهان خلق کرد
و بهر عالم بود خیر لعیاد
در هر اندر عالم ناسوت
تا پیش از سر و جان در تیغ
مغفرت را تا بار کرد شهادت
آسمان گفتاه نشن القدر

حالت محشر خون من خیمه خیمه
خون در میخیت بر بارش
عاشقانه شست خون از رخسار
سوی تو بار و در خونین میروم
به در خون شسته در عارفان
یکدم با بهر تهر را بخین
بر تنش چشم زره خونین
آمد از میدان ذبح این
کوشتن بسیار و کرامت
محنت جلد و کرامت
با چنین حال سوخته صفا
گفت شاه که کم کز این
گفت در ده آیم از نه فلا
گفت چاره شسته به تبار
شاه بنامش بنام اندر

می چو بکشد شمشیر شد بد
چرخ دل خوش از نظاره
کای خیمه خیمه جان بر رخسار
شست این در راه چون میروم
اینچنین باشد ضمیر عارفان
عاشقانه شست کای بخین
ام لیلای بول و چمن بکایت
شسته و تن نجه از بر سلج
تا فقه کرده بر لاله شست
تا بش خورشید و کرامت
ز دشت آمد در و تبار
گفت خرم باش که مر آن
گفت آیت از نه حیات
گفت بر یکمین زبان
و فرمود تشنگان ازین

شاه ملازمتش تفسید کام
خون چشمش بر آید میچکد
گفتارش بکلام من
کام تو خوشید و در چشمه
چشمه چه بود که مانوشید با
زان پس بنیاد آن سلطان
خاتم پهنسیر را میزند
گفته یک بار بار در دست
بگذاشت بر تنه کام
شاه با بدود کرد و بر گشت
سوی کفایتش ز جوف
گفت عایشه سر بر داشت
بش ازین جا بدید که چه شد
مصطفی و در تضایر منتظر
منتظران پیش بر دم صفا

بر زبان آورد از چو سپید کام
در زبان نقشش را میکید
کام تو خوشید تر از کام
چشمه مانوشید با اگر چه
عالم ز بر فنا نوشید با
در دمانش خاتم ختم رسل
خاتم پهنسیران لب میزند
نوشه ویراب مانای آلب
بر لب جوفش میبرد نام
بار دیگر به جای بود و شد
در شش خورشید مردان
خوف طبعش ازین استیاد
اکبر ایگانه افروان بیت
هر دو در هم ملک مقتدر
که که از زینت آیین و نای

ای کلوز

این گفت و خوشتر از بقیه
خو افکار حیدر از غفلت
بر درید از هم صف آن کار
یکفلام با شمر خوشتر نیست
هر چه بر تو میرا بارش کشید
مانند زنده بود که با
نیز آید بر کلوز با کاد
رفتن خون آن کلوز با کاد
بسته از دستش غافل
پاره بود او را فرشته
دشمنان شمشیر از خنجر کشید
مانده بود از پهنسیر لختی
دید در دست هر کایان
دشت در دست دگر با صیل
داد با فیروزی و فرخنده

جامه من را بخوان بیکر
بر کشید و گواهی کند
گفت لا ریلید گوی
جا بر چندین جوش و نوش
ناشایان بوی زین کشید
مدایان تیسیران با
ده چه میگویم خاکم در کوه
دان فداوان ختم بر نام
لا جرم بگفت یال باره
با چندین صفت میان
پیکرش از بر زمین چرخید
مشت خنجر با بد و بنود
جامه از نای قوت پر آب حیات
جام دیگر بر شرب سیل
کشته حق شرب زنده

خردش زاده یک از زاده جام
گفت آن چه بینم کج
کردش زاده پس بشه خطا
داد جام تشنگا ام برشت
رفق از آن بدبر شد کاشا
دفتر شیر خده اول بر خون
با توان از خیمه بر تو خفته
دفتر شیر خده هم که بزی
ام لایلا خون ل بر غیثه
شده چون بجا را بکیر
بر کیتی پس از تو خاک را

کردش زاده بروش
باب پنجمه سورا که

شاه جبار صغیر

نوبت یک جامه لای تشنگا
کان هم یک نیرسل بر تفت
زدت شیر خدی خیمه شرب
جام یک بر تو دار دیت
بر داد و آتا پیش خیمه
سر بر اندام از خیمه بر
رستخیز از جهان گشته
خواهرش میخوشید بی
شهر با تو خاک بر غیثه
در جهان با تو شایه بر ریت
فانیت با تو خاک را

کودک از قفسه
خانه لایکام و عیال

عجازه

عقب از رسیدن طفل خود
پن مکه طفل بکشت
کویه از زبانه شیر بود
چون سواران خرقه صفیلا
چونکه از اضراد کس نه
از چپ دلدست بویاری
باشد یا یکتن از ابر قول
جان نخواست از بره ماهه
از کنار شهر با نو نشین
چون یک یک غلطه پیش
شاه آید شاهراده بر کشت

گفت با خبر از این یک شجر
کردن از این بدو در دنیا
گفت آخر که کرده باشند
سخو که قدم در کیش شاه

مقدار عاشقانه خود
طاهرش اصغر باطن بین
کویه از ششیا قیام بود
مر کبش دست غیبی کو بلا
شاه را خبر یک عیال صغیر
کردیکه آواز بر کشت
شهر بر د آمل رسول
چون کوش اصغر آمد این
در مکه از زبانه شیر
غلطه غلطه سوزید کمال
راه آن میدان بر کشت
کس نه از دم تا ز لایم شاه
سوزنا کان میدان روبرو
ایمنه جور و ظلمت با بچه
قدح جغت و خون من

هم که کارم هر چه گشتنی
خویش بشویم طاهر خوار
طاهر که ز کنا چو طاهر
شهر با نوار درین دایره
آن قلعه را از دور ایستاد
جرعه آخر بدین لب بسته
زان که ده برشت و نه نه
شاه پیرش برده از خوا
کافر بنهار تیر در میان
نیکین بران کلور پاک زد
تیر کدشت از کلور کشت
باز در دست خدا را کرد چاک
امرد یغادر در شب تیر
شاه باز تیر را پر کشت
عاشق آینه که میسر شد

تسلیم در خون خوش گشتنی
الله اله این چه طلم تر کشته
خاصه طلع که ز ناز صفا
خاک پست که ز خاک کشته
بنور خوش و حسن طهر پس
هر که میاید اهل علوه
شاه دین را میچاک پست
شاهزاده تهنه از خوش
کرد صحن تهنه اوران
مرکلور پاک را و چاک زد
شاه در شکست باز و کشت
گفت هم جن ملک بت پاک
باز و فرغان ده کیوان تیر
بر زمین خوش تر از چاک
خون ز صحن شاهزاده سر زد

منه

روح الامین روح ازین کشته
منیر نه به سحر و جلا
تاشیخ در علم الاسما کشته
بای کمال که کوبه خورشید تیر زد
هر چه دم بر این کشته
فرمان کجاست تهنه کشته
خبرند هر کس بر این غرض
رضوان تهنه به سر شمع
چون هر دم سیر کشتن کشته
جمع کمال چو آب سیرانه ویند
لعل خیال جلوه پنهان ویند
چون طهر سر کردن کشته
تیر تهنه در کشته
کویم جان میرد اگر نکر کشته
ساقی چراغ آینه کشته

منیر نه به سحر و جلا
تاشیخ در علم الاسما کشته
بای کمال که کوبه خورشید تیر زد
هر چه دم بر این کشته
فرمان کجاست تهنه کشته
خبرند هر کس بر این غرض
رضوان تهنه به سر شمع
چون هر دم سیر کشتن کشته
جمع کمال چو آب سیرانه ویند
لعل خیال جلوه پنهان ویند
چون طهر سر کردن کشته
تیر تهنه در کشته
کویم جان میرد اگر نکر کشته
ساقی چراغ آینه کشته

زین برده و نموده و سیر
کیردن را ز جسد او نکیر
تا الفت کند ایما که عا

که افق نظر تو این نشان کن
پیش چشم دایره در شمع نور آ
در صفت ساله لا ماکد از آقا
این حضرت نفس سر افرا

نورانی در بطارم ایا کند عا

تصحیح کند ساله ایمان بخیر
از حصار صبرم غلطان خویش
نوشته کیر و قهر صبا خویش
مهر یک در آید این خویش را

حاصل شد در محراب کند عا

کردار و نموده بر خود خورده کن
هر دو صبا در پیش و خویش
کوه و چرخه از دست خویش
هر زهر صبر حاصل نکند کن

ناشیخ با چوین بر یک کند عا

سایه افان خلد
شود یغبار آینه بر سبیل
مکن ز غایت صبر
نیز صبر بر بخت صبر

امضا حکم دلدور یکا کند عا

خون و جگرش از دست
افان بر کشت زدن

آنچه نوشته ام همه فدای نیست
کلمه بنا کوشش در جانت
باشد یک خط از بر یک کند عا

وله نواله مرقه و طبعیت نبوده در ساجات حضرت بر ساجات عا

از هر در تو کارب نده
جان و تن با تو سولوار نده

در صفات تو جویده صفتم
کلمه اندر تو معرفتم

روشنای خویش لدان تو
دانه خویش کن جرم

رشته نور در درخشم بریز
زیت آتش در کلامم بریز

با چوین تو من بیا چشم
دست کیم بسته بلا فتم

من بستم خود در غایت
داده با هم چو کیم بسته

در شعله کردگان کوی چشم
آبروی صبر بوی چشم

خجلم من ز منوایه خویش
شیر سار اندک تر از خویش

کبر خویشی تو بر آن دلم
در بوی خردی آن دلم

کریه دلم در نیک و بد کردم
چندان کرد و نیک و بد کردم

قسمت بر یک هم کشش
داده کم کرد با هم کشش

ترجیح نده در وقت خورشید صیقل آید و از کمال علم و ادب

از اول نو صبح رخسار
شمن و قمر از رخ نور روشن
از خون زهر از قرن گردید
بود در غرض طبع بکمال
نمود بر این آفرینش
خود و صمد نبود در کمال
در خانه بخت و بخت
جای در بر و القه و القه
مار و این تر و بخت
از دانه سر نه بالین
با نغمه از جگر آید
در کمال بخت ناز و نعم

همسری دشت بر کمال
چشم بر رخ تو جان سپارم

الهم

از سر به سر عرش منظر
ان شب ز سر ارم مانع
چون نور بصر که در مژدی
بودش صبا چو کیمیا
با این نغمه شکوه کیوان
کست ز نغمه بلند پایه
درست از ارم جبرید
چون باده سر و کاکه درشت
بمعالم از سر و کاکه
در خلعت قمر قلاب درین
که در جیب نیز است
از حرکت میس و دارا
که در چرخ شمع خفاست

صفتی سوزی دشت بکمال
چشم بر رخ تو جان سپارم

ای مشرق تا مغرب از نور
ساح مساکل ممالک
افزون ز هزار قرن کرد
مانند توندید بر گشت
انگیزد کینه بگریبان
ز احباب که جهان خفته
بجای ترخت از آری
با پرده شکست کرد
با مرده انزال است کینه
در خطه غله فیض نرسد
نور چشم شعله لولیت
از زمین نورش قرن پرشد
همکار جان تا تو علم
افتد ز هجوم سکر الموت
و نه سوی دامنست بر آرم

اورد
ک

کنوز جلال است سراسر
بغیر خود خجسته آثار
بر دره کایان اطوار
لرزد و جهان بسیار
چون کج خیزد در غار
جز این عمت عا کرار
ماه شب بجا نور شب تار
ایزد زباید است گمراه
بیدار است تو جبار
شد جمع مهاجرین و انصاف
در ایات خدای که گویا
وز خلق تو خافین خطار
از ننگ سفر کند ازین دایره
لرزد غمات نزع دشوار
چشم پرخ تو جان بسیار

کافه

از قوه نهیای خدایا
عجا زک در رخ انوار
موسر بعضا شگفت هوا
جست گذشت بصر خادیم
که نوح بقوم کرد نقرین
با عرت نام تو رسیدند
از شان و جلا تو چویم
باشد پرخیز آل اسیر
انها در طریقه تو دارند
همفال برادر استیارت
کردن چو کنند از ایشان
تابت بد و دمان لغت
فیاض هست تو در فیض
روند و اجل هر کس بدید
دسته سوی دامنست بر آرم

بالا از مقربان درگاه
اخلاقا که من و یحیه
در تو کشف در خلایق
از فرشته تو بد و خرا
بود و تو در علم معجز خواه
یونس ز ظلم و یونان جا
چون نیست از خجالت لکا
نوع علماء و دین است
نه من چونک و سر جو بلا
از فضل سافلین و سلا
باشد سرین که و کمره
به فیض نبوت است حاکم
انسان در زهر میدم ماه
کیده قدم کند از دروا
چشم پرخ تو جان بسیار

خداوند دروایت طلقه بغیر از قایم بصیرت در سایر مخلوقات اشرف مخلوقات

سرش خدایت حشر از حضرت	و اگر شربت دانت است
بود هر لوح اسرار خدایه	زبان مفتاح کنج کبریا
خداوند دله ده برق قیام	چو نخل و ادر این سر مبار
دله کشیده با صد جان	شبهه لغات زخم ناسور
دله کرد یار جان افکار	سایح درد و غم بر سر دبار
فما شمس و قمر فی صبحی	سر اسرار قیام الهی
مرد کنج جان کنج و زبان	و بغیر از زمین با همان کنج
درین کنج ناکه است به	غزالان از کفتم جسته
خود از کنجی در فخر کس	زبانم بد بخت از کویا
زبانم ده بجهت سر او	دله ده سو قربت کرم قیام
من کج که در قرب درگاه	کز اتم راه زد سبغت
بست نفس کز کفش سیم	طلم افتاده این کبریا
هوس هنر نیکو بگویند	جفت کند و بر سر دبار
دیلم نور در پیش درم	من کج کشیده خود از پیش درم

یا ایله

بیابان است از دژ طین	و در هر یک هزاران غل
دین بگویند ما لایم غولان	کبریا هم هر طرف لاجول کربان
هر اسم ازین سنی بدخو	خداوند از در قیام کرم کرم
شبهه درین بیایم نیک	فما شمس و قمر فی صبحی
نه بار کرم نیک و کرم درین	نوبان کرم از در پرده
درین مجلس بنیادیم مستم	خداوند بگویم و بت میسم
چو دکان صحن کرم کرم	و صحت کرده در کرم کرم
بسان بر نگاه کبریا	کردن این در کفر مستم
شما هم باید و جنت کربان	بوسه لاجول لایم غل
چه کرم چه درگاه نایان	زیر یک کرم و درین کرم
برم زمین و کرم میسم و آید	نشدیم کرم کرم و کرم
چو کرم کرد و نایان در دل	فروغ شمع بر کرم کرم
نایان چه از کرم کرم	عجایبها سر سنان لایم
بر کرم کرم کرم کرم	ده لایم کرم کرم
بطرف کرم کرم کرم	نظر بر کرم کرم کرم

سخت بود و میشد اگر اندو
کشم بر زمین که گفت را
سرم زان بهیسه چون م خورد
چراغ از شعله در آتش خود
در آن دل از رخ در پرده
ندیدم اندر بر و بران
چو شکسته ز زهر آتش جوان
و نا که زنده بماند شایان
چرا بپایه کرد در زخم زمان
بیار و موشه شایان
بر محمود جان در یک
رسنه بر کوشش فانی فریاد
تو پادشاه و پسران و می
باین دستها و نه غنا و بکین
نه غنای و ز کاشانه تو

بچشم جلوه کرد و در خود
بستم بال طایس حرم را
نیم رخ سخت پس که زان
ز غم بر خوش می چید خوش
همیشه تا سحر که گفت و کرد
بغیر از کرب و حار و دل
بهر رو میشدم میخانه جوان
بر آمد ناله کار دانه پیران
و آنچه جوید از تو نیست پیران
نما ساز بجان لا محال کن
و نا اندر بخت کرد و بود
و در شکر که قسیم بجان
و جام و ناله و غم و ناله می
فلک به درخشش و بیک زین
کینه در روز و از بخت تو

چه کردون و چه بچشم که گوین
همه مغفول چشم است از
بشان تبت که زان در کاشانه
روا نبود و باین بهیسه
بیایک در میخانه نویسن
بیفشان بل زین و بران
بساط افکن باید از زخم شربت
شور چون غل و مهر محمود
کینه فضل ازین میخانه جان
معظم شایان و بخت
صحر و خشکستان و بخت
زاد صفا جان و جلال
زاد شایان و کینه و غم
که از خانه زان در بخت
فلک و جز بیکر با پیش

ز غنای کاشانه و بخت
نظر بر جام شربت و بخت
ندارد و بخت و حرم جلوه
نما و بخت و بخت
شربت و بخت و بخت
در حلقه و بخت و بخت
تو تنها یک کج و بخت
سراید و بخت و بخت
بود و بخت و بخت
فخ و بخت و بخت
ز جام آن و بخت
در و بخت و بخت
زاد شایان و بخت
بود و بخت و بخت
سرم و بخت و بخت

نشسته و اقصای کسرتان بر سر
برفت بر آینه آسمان کوه
کلام مخبر صانع کوه است
مشیت در پیش ناگفته موط
از دام برسانت منقول
و لیل راه چایان آفت
برایم از حکیم پرده
مراحت الفت فطر خفته
چنان که کلام لبر زار
درین خانه چون جام لبرین
شیر افکار در پراس جان
نه هم درین در زدن
خردم و شمشیر در دکن

بجز ذلت احد جان من
با شیار از لوح لایمکان کوه
او موی در زان است
بگرد و ثبت از لوح محفوظ
طاعت و دلش منقول
در دکان درین جان من
همین زین چایه کشنده خون
بجایم که از آن بجایم کوه
در آله چهره از شوق غفور
در خم ساز از کفایم یکین
از سر و شش از چاک کرپا
چون سینه چرخان دلم دل
بیک چاه ام از غرور کن

بک

تخت کوه میستاده از دل
کودن شمع در هر کوه نزل
مکر دل گشته چاه ماه کفایت
بیا نظر جانت من حضورم
دلم شکست از سرشته در
شوش از خیال از لایم
بان خط حسن که در خوابم
حسبیم و در برادر من خوب
خون کن ز شکین طبع
عجب شورش از سر در سر
اگر از نهان خلیج که کوش
چشم من از غم چرخ لبر
حدیث کج از دیر لک بشنود
بیا که کس از کجای خال است
همین شوق ز لاله آیت
چنان افتاده بخود شربت

و تا آخر شعر که گشته است

سیدانه خانه دلمین در

من و تو یک یک نه داریم

بیانشدیک آهنگ کیریم

نوا در ده پر زنگ کیریم

رفت از هر شاق کیریم

اگر زنگو از جلا سپندیم

بجان او در نظر ز سنا

بغیرمیر گلکشت رعایت

نایم جستجو نزل بمنزل

و شایه از هر یک گل زخواره

بیایه بیا لافش

می کرد در دل میرندش

اگر چه جوی ز کشف هر

جهان هیچ سر سبز در غور

مرا دریا کن چاکر عفت

تا گویم با کای بجز مواج

ز تحت العرش با لوان فلاح

نباشد هستی بکیزه خاله

سیدستان بزم ملک امکان

همه بزمیک شکل دلمین

چرا زنگ تنگ طره کوبه

در آفاق تحت نور طلق

ز اوج صرخ بر تو مهر نواز

بر آه بهره دیوانه افروز

بسی دیو کفان جاسر کانه

ذیلند از جانه چشم بند

ایغ عافیت اگر کشند

چو آبست شکیج زلف یار

از آن کینه لغت تابار

سمه در آتش کرده آرا

خسیر لاف را بر آرد

ز قصر کفک توده خاک

ز نور آفتاب به زوال

برون آورده سوز یک کرپا

اینا الله خوان بر وجه حسن

بنام زبیر علی بن عباس

عالم هر سوز کاشش

بیکان بکند بزم و در

بغیرمیر سنا دیوانه

نشان صبحگاه به زوال

بدل جاسر شمشاد سزار

کمن تو بچ بعد و نه سنده

بگردن شمشاد زنجیر دلا

در دلا و سوز با طره

همه بکند شمشاد دلا

در کلهایم قصه شمشاد

بایست که در میان عشق
بکوه نشسته و با چشم گریان
اگر در پهن دشت نامرادی
بکوش که دباد این گنج حوائی
چو در باران بهر سینه در تها
بیا بر خیز و بر سر شور دارد
فغان از نهنگ کاه پشته از دوش
چنین گویند بال بر که بریز
چو منکر گنجی به نوم کرد
را در سر بر او عشق بایست
چنه از چاه ها خاک پرودن
در لاله شکسته با ملک ایجا
چو از حلقه شستار برودن
درین طبع است با شغل
به توجیه برین هر دستان

چو ما که عاشق میان عشق
جهان خنجر خنجر گریان
نیکو جلوه کرد که دبادی
صنعت دیکان او گشت خنده
که افسه که خیزد چو پستان
نوا در پرده منصور دارد
بنفشه قایم دیک از جوش
در اسرار کجاست از نهنگ
از رفعت چنین معلوم کرد
دلت بر پرورد خورشید بکشت
در آینه اندازد و لکان کردن
دیار در دشت از تو آباد
چو چون بهر مجنون که گون
چه میجوید ز دامن بحر کاه
که را جوید درین کوه و بایان

و نه خنجر

زاد مقصود ازین کشتن چرخ
بخت و ناله از کشتن کشت
مکر را بهشت از کشتن خنجر
بکوش که کشتن کشتن کشت

بیکس از کشتن نظر کن

دل دیوانه او دیوانه تر کن

خوارم میکشد به خیز از جا
به جگر و سر در خط است
از آن آید که سلب است
مرا به پشته و شادیم است
بسیار چون کشتن چاه بود
شدم دیکه ازین یکدیگر
نمرا به جد سر است
مکر خیزد که از بجز شیون
دلهم کشتن ز دشت بر افشون

نمی خنجر ازین بر سر است

برافکن بر اندر پرده و روز

چنان کن نغمه شسته سر
باقوندها شیرین که محبت
حکایتیم ز پای دل اسکل
سرایم بازبان بوزبان
سینه چشم هر چرخ برین گشت
بدیده سر زهره بزرگ شید
هر که درون جگرش باز دارد
بهرم بر یافته دلمان خرمگاه
عقل زد با مشیت هم نظر بود
نهان از چشم مردم عالمی است
در نام او نهانها گاه بخت
بیا چشم چون آینه خندان
صغیر بر سر زلفش دلزار
پرد و درختان سنان روت
مکن در میان قدمش گیرد

هر روز در نهادم زنگ محشر
طلسم مستم بر کلاه عزت
ببندم بر دوش کوه جلال
ز کوهن نامه خود دستار
نظر جبینم از چشم آفرینش
کعبه سر سبز با کرده دردم
سر عرض جلاله رفاه دارد
زنده شدم تا ملک سحرگاه
بفرود صبح دیرم این رقم بود
رخسار آتش خورشید خرمی است
نمانش گوشت که ز لاله گشت
سواد غنچه کرد و نهان
نزد جان کشت یزید پرور
کشد خود را به زهره گاه لا اله
بار و بار مفضلش کرد

لایله

لو اکثای ای آه سحرگاه
قدم ز بر کاب کبک کلکون
بیا و سر عرش لامکان وی
عدم چون وجود افتد هم یک
تغیبات که از سیاه
بر آرد سر هم لغات زو کجام
بمستمال ایجاد این افان
مهر ای ناله با افتاده در
در رخسار زده چوین شمشاد
نوا سنج معانی محبت
چرخ زبنت شورید به نغمه
طلسم نغمه کعبه کبریا
لقاب چهره پیش حسن دلدار
پیش از چهره در شش کو
از مادیت از جسم بخت

روان شایه یارین یکدیگر
بر آرد با ختن بر لوح کون
ببزم سخن اقرب از زبان کوی
جد و شاد و دلمان خرم
مبتدل بر یقین که در کاهنا
نخند خیر عکس بر در جام
نهان اما ایله راجعون خوان
بیا شو حلقه زن بر دوش
شیمیم تو بهار نامه روی
در ای کاردان تو محبت
شمار خانه زلف و شعله طور
در مورد لوح سحر از خدای
سنگ خنجر و مشکین امیر
چو در دیار زور و شمشیر
برون از چرخ به چرخ خندان

بفوج لکانه دشتی راز
چرا سرده کویان ملاط
اگر دلاشته بایست که
چرا در پشته موت نوبت
کجا شعله شهاب تارست
که این دیور بن بر دشت
شسته دیا جان قهر تو
ز ملکوت کوشه غریب تو
چه در بند هوای نفس شوی
روز انبوه چو شمشیر فلک
بکش کند لاری یک پر
اگر خواجه شورش قبول درگاه
خلاف نفس تابا شد زور
نظر بکشان عارف است
مقام پنهان در سبزه

ببال قریب است بود پرواز
بسان بلبل تصور بلا
و کرد همیشه بایست که
زبانست بر تن شایسته
نکیر در راه که درین که دراز
که این غزل افکند ازین
ندیم محمد جان تو به تو
مکمل بر لایم که است بهشت
شهر عشق به این طوطی
بمید سر که نو بر کبر سلطه
چو کرد و پر حاکم کرد
برین کاشانه بد نور
هر تار شمشیر کبر تر نور
چین معصا لافان
زبان ملاقات الهی

بجمله

نمود که بنور شمع ساکد
مدد از شمع قدس جو چو خواجه
نزدل نور ذات قدس چون
در آتش حیران خدایست
چه دانه قطره سحر بحر
جانب حق معارف تعالی
یکای که کرد نقش نقاش
بیا هم سنگم از کرب معارف
ز سر روح طوفان خدایت
بجانبش رخ دانه قطره است
وجودش کند غزل کبر
خیال عارفان دیوانه عشق
بیایق بیایر مایه ناز
بیایق قیله عشق جان
بیایق بیایر بند تو

افند اندر خطره و حاکم
خولا کیم در تولا نور الهی
ز در که غفلت است پیر
فلاطون کند لایطوری
چه منند قدره از نور
خداوند نقد در لایر و محاسن
بکویه این سخن بلبل و پند
شینه بر قریح جان عارف
ز چشم بند سر لایر فایق
شود بایده که در کند
نور در پشته نور
از غم شمشیر در دم کمر
بیایق بیایر مایه ناز
بیایق قیله عشق جان
بیایق بیایر بند تو

مرا که هست شور زنده در دست
اگر غلغله کشف دنیا می پر دل
اگر خنده در زان که جان جهان
اگر چه چرخ زنده بدید بکلی از دور
تا زین بخش عام تو دورانی
بنا شود لعل کمال استغفار
ز عقل کار خسته تا در لجام
که تا که که زینش بیافر
کوت می برینت دست بخت
چنانکه سر از فغان پاکد
چو کرد و در زینت نفس تو یک
برون آورد در زینت نفس تو یک
در زمین نیکان چون جان این
بگوشتش این صدها که زور کا
با کشش تو کل حجت اینست

این صدها

دل جهان کند پرواز دست
و که خفته زینت غر مجفل
و که کرد زینت تو سر بهمان
و که خفته زینت تو سر بهمان
نم فرصت که تمام تو دورانی
بیا زینت خیرای ابر که دست
بیکت بر ما که زینت تو دورانی
سباده کس زینت تو دورانی
عادت منحصراً در زینت تو دورانی
همان کس زینت تو دورانی
پس زینت تو دورانی
بیک عرصه عارض زینت تو دورانی
خرامد تا به زینت تو دورانی
عقارب را عیاناً که
بکرت میرد یا جنتین است

شیشه سی جهان بهرین
چا خونه بکار بهرین
زاد ج غرضش بهرین
همانا زینت تو دورانی
بود عکاس زینت تو دورانی
ده دل بهرین کبر دنیا
اگر چه غیبی زینت تو دورانی
نپوش خسته تا زینت تو دورانی
هموار زان زینت تو دورانی
درین زینت تو دورانی
چو کج زینت تو دورانی
بغیر از ضرب شمشیر ریاضت
تواند زینت تو دورانی

بیا از شرق آتش شراب
بیا ای یاکار زینت تو دورانی

بخت شد بیکار و طاعت
تا زینت تو دورانی
بدر و در و در و در
تو به آدم و ابراهیم
در آخر هر زینت تو دورانی
شود زینت تو دورانی
تا آدم و ابراهیم
بنا شد که زینت تو دورانی
درین بود انکه زینت تو دورانی
نیکینه بهرین
بلکه بهرین
کند و خج قیلم را دست
بیکار بن لای زینت تو دورانی

زبان در کشتن زین بود نه
 در کشتن زین بود نه
 بنابر سر کلاه جان کشت
 اگر در سر غمی نه کشت
 بیجان راه ازین نه پناه
 چون در دره کسیر نه پناه
 بیجان نه سر کلاه جان کشت
 بیجان نه سر کلاه جان کشت
 با او سر کلاه کوه کمر
 ز جان نه سر کلاه کوه کمر
 مکرده اگر چشم بندت بود
 بچشم هوا و بوس خاک کن
 نظر جهان کوشش را بهر
 چه جوید ز نه تو خیم برون
 ز نه تو خیم برون
 چه حاضر از یکا و هزار
 در اول بجز یک نبودین
 صد کن زین پرود و دلم

انان

درین به کشتن سبب نه
 الا اند وقت و جگر نه
 تفریح الا سبب فارغ نه
 تفریح الا سبب فارغ نه
 اگر چه در رحمت به قیام
 در بند ره خویش نه عز خواه
 حکیم نه با سخن استن
 زایک کنه باشد از عز خواه
 نه توان نمودن بخت نه
 وجود نه شد آن کنا عظیم
 خداوند علامه در این مقام
 جاکش نه شرک او نه
 نه هر از آن خیر را در نه
 نخواه ز مکر و اقلو المکر نه
 اگر تو کشتی نه آنکه او نه

کند کن زین نه پناه
 مکتب نه سبب سقا نه
 تفریح الا باب استغیا
 ولا یأمن نه قریب محب
 نه نقد چید نه عز خواه
 شود نه از نه تو کمر کن
 ناله دین بجز کوه نه
 سبب نه جسد نه کنا
 جز او خوش کار نه خیر
 نه در نه تو خیم برون
 در انفس نه کرده نه
 از آن کنا جاکش نه
 نه هر از آن خیر را در نه
 نخواه ز مکر و اقلو المکر نه
 اگر تو کشتی نه آنکه او نه

بصورت شمع انداخته خط
مکر تو که ایست بر رخسار
نشسته بخوابد بایست تاب
از آن شد ملت به شیر و
ده از این بد چون رسیدی
غرض کن بهر از دست و بیم
چگونه که بخت این جناب
کس و دار بد که بعضی خدا
ترا این سخنها بخورده بگوشت
اگر دوزخ رویت کشد ازین
تو خبر ز برون بری
من طبع مسامحه و نفاست
چهاره مرا با تو افتاد کجا
و اگر پیشتر از تو که پیشتر
سخنهای در غایت اندک

دلیران زن کردن این بعین
لذات قبله و دود صغیر
زمان چون میرود بر لب
در دست او نفس مغلوب
و کرایه حق صحیح فائقون
بعل علیک عذاب مقیم
در دلدازدهان خطر آ
نه از نقش تابع الهوی
من از گوشت مغفله غم خوش
عسلان کنون من الغلجین
بکاره پاکت و گویم بری
بنج کلام کج بر سر
بنزد آن زمانه من گوشدار
بند گوش خود برداشتم کمر
نقد مکر حشای ز که

بمبار

بیم این زبان که گشت صند
سخن از در تکیست از اثر
نیک گفت جعفر فرمود لیک
چو لیک که بر تو یافت
کودم در روضه خویش
سند هر که با بر در آن شب
فرمان در آن جنب پریم
مرا دم ازین خانه هم کیمت
نبی و وحی و در سبط ذری
مصدق الازدره منکران
همان فلسفی سکه سزوان

بگوشت که همیشه گفت
و عیالکم تو نغمه و غنا
حسن کجا حسن این لیک
تعب به لب و بهمتنا
صلایم غم خویش
بدین کجا باغ غنچه برشت
چون کنوز مغام که بریم
نذا از دین روضه میکیست
و ذاکف از کفر البصائرین
اعوذ بکتابان خیرین
و بحسب این نهیم حسین

بیان زن اشرف از کلان

مزن پس از خج و در دکان

تطبیع کشتن قدم شکبا
بگو که چه میخواست این زن

ن از چهره عالم را چهار
چه این سخن از این سخن

زین و فلک غرق کیم
زمانه این آفرینش بود
نه آبا و اجداد و نه اجداد
نه قرب و نه بعد و نه اصل
همو بصورت نبود آسمان
چنین بود یک جوهر لایم
خود نزد خود خواند و را
عقل که بر ذرات احد بود
خود هم نه در سیر صحت
اگر از شمار عدد و کم و زیاد
کسی بود آن کج باید بود
جای این آفرینش نبود
نه از قضا و حد و نه از قضا
ز این آفرینش که در میان
هر چه بود و را نه چون تو

چه بود و آغاز و انجام
خود در آن آفرینش بود
نه از کان و نه وضع و نه حد و نه
نه قبل و نه بعد و نه اصل
نه زین و نه اوج و نه قضا
نه در ذرات و نه در سیر
از آن که در غلت آمد جدا
با و چون عقل ماند ز کار
چنین آفرینش و نه اصل
فصل و احوال آفرینش
عقل بود و نه اصل
با بود و نه اصل
نه این کج و نه اصل
و هر چه بود و را نه این
اگر چه بود و را نه این

مکمل

مکمل است و کمال
مکمل عالمی نوید آوریم
بیادیم و جز که غم
از صیای غمی که بر
چو خوش جام عجب شود
در آینه از جام خوش
کشند این کران یکروزگار
ازین کشته که در غیاث غم
بخوان آفرینش
بر آن که افتد و خجسته
بگویم چنان که غیب دان
تفرق پذیرفته و فرج
ز طبع و نه اصل
تخلیه پذیرفته و نه اصل
و چنان که آن چه هر روز

بر خیزد آن کج
در او خانه شد و کسریم
در آنجا که نه پیش و نه
بر یونیم بر جامش از نو
سرگود از سر و سر
که از نیا را مانده است
نه کشته که در روزگار
و چنان که در پیش
بر کشته شد و نه اصل
تا خیزد آن که از نیا
پدید آمد و نه اصل
اگر چه در پیش
همو که در و صورت
نخستین کج و نه اصل
یک نیر و کون و یک صا و پاک

کشیش سهر مغاک زیند
چون در روز فتنه شد تمام
هر آنچه از بود صاف و پاک
چون منزل گزیدند این چنین
ببالا زین جنبش و صفا
سوله کن درین در میام
چون و کرد این کوهر روزگار
زین حصه در دم تقابل
بجاده هر چه بودش مراد
میان خبر گیری کرد و گفت سخن
چو از قدرت نفسیند قدیر
ز این در مومر معظم تسبیان
در بانه درین قصر و الما قصر
طایفه ازین حکمت این خطاب
بسجده خاوند زاری کنان

لطیفش در صبح بالاکرند
بعد از عافیت کفیل مقام
به هم شد نمود خیر تا بنا کرد
بگردش فغانه آسمان
به هم کشید کیفیت روزگار
در لاکو رنه مار کرد فرام
بگردش سکنه سوی معانی
برو جیت کیفیت اخلاص
که دارند این هم بروی نهال
به هر طرف که رخنه فرود
جهان کشید به احوال صورت پر
خطای رسید از روز و تهمان
علیه نظر و اهل ترو و انوار
فایده در دهرت و خطای
بجوشن جمله طبیبان

در لکن

در بساط العدم الا العید
رسیدین به انجذاب جلال
در از بهشتی غرقه بخون
تن سبکها بر یایه فلاحت
در مکان آن شکار درشت
طایفه ازین در توجیه شدند
در چون یایه این چار صفت شد
در خنده بهم نیت یایه که
بهر جهان دلور به شل
بیکدم ز هر سو درین گرفت
ز طوفان بال آن به تیرگون
بان خنده خسته در چوب
زبس خورد بر پیکر آب بال
ز تیر و بال آب لطیف نیت
چو خطای شود به پست کران

لانت العیلم انجیر العید
در ایوان گویا به کمال
درین لجه بن و به سگون
در از چار صفت و یایه نواخت
هم نواخت چار صفت و یایه نواخت
در لکن در این صفت شد
در در صفت این صفت شد
در پیلری صفت چرخه که
در لور و قرق و صفت و شال
باب مغاک و زین گرفت
کمر او جگر گرفت کمر سگون
در هر چه که کردش بخت آید
سب آورد بر سر بر مغاک
لطیفش درین صفت شد
نیاید الا پس از دفع آن

ز لاشعور نشیب در تپه
 یکجا خیزد آن کف پر شکوه
 ز تپشین ز در شیبه بختیافت
 به رعش مجاور شده با محیط
 بر او خیزد از در فکاران کشته
 در حبه آگه از کف کاف و نون
 ز لایه موت بر زمره عریان
 درین مرسله چون دم نفع
 حسد کونه توشه برداشته
 در از رخساره دگر کشت کشت
 خلافت کی آن کرد و چون
 و سخن شمع نفیس لک
 سینه بر علویان جسد
 چو خفاست ملک تهنه و تهنه
 در آگاه به خلوت خفته

کین بخش کف کشت و بلا کینه
 بر آید بسو ملک کدو کوه
 مرز حریف و بطن کینه
 یکا بحر جنبه آمد بیط
 و چند شه از روز و باغ خوش
 و آن مغرور کار خلع به برون
 چو شد چهره اندوخی علی جان
 بگریبان غفلت افتاد و شور
 ازین پرده یک گوشه برداشته
 کینه عجب سید نور و جان
 و با شسته از الارض بپایان
 و در یم ازین فتنه و مملکه
 خطاب است اعلم ز اقلیم نور
 باز آیش بیکر بود لبش
 سر سر ز آبسته پرده خنده

اندر

ز سر تا علی ان نور برسان
 چو شامان که از دنیا برسی
 چو بیت لیس خزان چه در ستم
 چه لوح و چه کمر چه عرس عظیم
 نباشد برون سزدن نشین
 و ما را به کار مایت و فن
 چو آن یکدیگر در میان جبهه کا
 فغان خاست از آتش و درخشان
 بخواهیم خود جلگه کبریا
 بغیر وزی از سر کن دیو و دو
 چه زمان با شمع از بزم قرب تو
 از آن بگراید مرا هست
 هذا ز پس برده و تهنیت
 محو غم هر جا شود ممکن
 بهامون قضا بدین آب

نه بر عهد و عهد کو نیکو جان
 بدو او هر صفت که رفتند بی
 چه صفت قدم خوان چه جام جم
 چه صد سر بخوان چه قلم سلیم
 خرم نه سر و سرغل سافین
 تو بهم خبر رکنه بر این آب زین
 برو از عرف عدم شد چو
 چه چون را شدم از نبع ملکین
 نشستم که حله و کاه گفت
 چه طریقه زنده و رخا که جسد
 چه انجم نه بر کج به نواز
 که نشستم به سیرم در دست
 و ارجان بهر سرور و سرای
 منت افرم از رک که رفت
 کجا یکسره نواز از آفتاب

ز غفلت چو طبعش منور و نهفته
ترا نیست آوازه که هر سرا
از هیچ دردی جان نغز و نال
نیخوب نیست بیا که محو از حزن
از این سال خورشیدها که در کفر
نماند و در چاره جز نفعی داد
تا ای جان چرخ افتاده طاق
که اندک طایس تو عالم گرفت
عالم طفیل و جوی تو
و هر یک که در سپهر سر
چه فیض در اندازان کار و نه
تو درین کس چرخ نیلوری
فلک بیا که کار ساز تو
نه اندک تو از راه برشته اند
اگر که تو هستی و اگر سبید

کشد رخ بر زخم خورشید زنده
جز در غلظت شمع کسب
بر عاقلان هجره از وصل
رو از شمع و پروانه عبرت گویا
اگر عاشقی بشنود از پرب
ز غمش از غمش باده شوق
درین آب که این آینه است
چو آینه عرش اعظم گرفت
بحکم اندل در سجود تو
بهت خرد از بهر کس کویا
و بهر برین شمع بر زبان
غیر ز آب گل دیگر سر
عالم نیش و فلز تو اند
چو آب بصلوات غشسته اند
ما که در دست اگر خبر

معنات است از این رخ رفته
بفرود من حور و قصه و سخن
چه در غلظت شمع با در نیت
تو خود دوده در این سپهر سر
چند عسر در این سرای سنج
زبان کاروان چون بیدار
خرد این چهل و غیر طبع زود
شود در پس و پیش اگر نور
چو لایع خرد و بیکد و نوره
درین دهنه تنگ زبانیان
همین بابت غلظت و غلظت
چه غم که جهان را غصه و غم
نه در کار و نه خانه با اکث
بعالم خبر غلظت کجاست
سرخود چشم کرده و جمع

لایق نه تنها به لایق و نهفته
تو خود دوده و این کسب
نظر با لقا چشم پر نیت
بهت خرد از بهر کس کویا
که هر طولی بیا که هر صحن سنج
در حزن بهر بهر و غم
خود زنده از شمع کبریا
دره و قمر از زبان کردی
جلی و خفی جمله مستور
بنیای کسوف از غلظت
هر که از این دهنه پر غریب
تشان از خبر غریب و غم
سراسر فیض از لایق و نهفته
در دل از در و در و غم
ز نوبت مرشد و میفرود

بیان من و او شکر آب بود	مرا باید کم کرد شکر آب بود
کشتن بی آتش کشتی	خس استیم آتش طریقی
چه دعوی نیست نام نهم	بکر عاقبت کید من
چه هستی بخود چه ایستد	تو جز ظل و هستی هستی
نصرت کند آن مهر زهر فکا	هر سردای جلال خدا

بیت در رنج و ایمان
فرو چو لعل بستان

بیاض و شیط و طاعت	رخ زاهد به علمات
نرسیده مرا کار نامه بدر	در انگشتان سوسنجان
من از مختلف کرد و کرد و کرد	نزل پذیر فدا م چون مال
بیا شو طلال مرا بد کرد	بجای ششم رایت قرن
من دانه از چرخه شکر	خروشن بوم از درون و
بکشتن پذیرفت چون این	پس آنکه چرخ برستم
چو این بخت پرستی نم	شبنون بر بخت پرستی نم
ولایت من قلم شام	کفایت من قلم شام

کرم کن از آن بکره فیض خیر	بکلی من نشسته خرم خیر
نرم آستان کرم چون خورشید	در پیش افق غمزه و دل خورشید
نخود سر کشتی نایم بیان	نخود سر کشتی نایم بیان
نخود سر کشتی نایم بیان	نخود سر کشتی نایم بیان

نخود سر کشتی نایم بیان
نخود سر کشتی نایم بیان

مرا که چو در آن بکره حیات	نخود سر کشتی نایم بیان
چو بوم زان زهر روزگار	نخود سر کشتی نایم بیان
غرض من سخن مقرر کردی	نخود سر کشتی نایم بیان
برادر نظر مرش نظم بلند	نخود سر کشتی نایم بیان
یک دانش لایق از صفیان	نخود سر کشتی نایم بیان
بهر سخن شمع آتش نایم	نخود سر کشتی نایم بیان

خود سکه بر سر ز پدیا	بیان از صفیان و در جوی
نسی در سر و در یک دما	نخود سر کشتی نایم بیان
چو این نقل روخته از رخ نشین	نخود سر کشتی نایم بیان
را طبع موزون سخن دلکش	نخود سر کشتی نایم بیان
چو این نقل چون نقل شیرین بود	نخود سر کشتی نایم بیان

بختان بر جان روحانی
بکشم سیمین کفایت
زمانه در روز این پنج رام بود
شده عصر خود بودم از غمی
زخا و زبیر یکم قرص آن
چو کیم چه علمی داشتم
ز اقلیم که در و سیر ملاد
خاک بر سر راه زار نشین
غرض ازین من سیر و
مراکت تو فتنه کن
امام هر مرد شسته استین
جلو کوشه سینه سپا
شده من به پهلوان خاک و
مراکت داور آستان
پس از طوفان کعبه یقین

چشمه زود نیکو بجان
در دگر یکم کفایت
می بپوش فتنه در جام بود
مسلم بن کنور خرم
چو خوشید رقصه بودم
ز فر و سبیل که کرد شتم
غرا بود کب معارف
برم فیض از صحبت
خبر ما کو فتنه زهر سم و طور
بد بوس شایسته این جهان
و لاجد ازین را بخین
شده دین عیان بر ارضا
ز روز عیان که دم نو کند
نیم بر زمین روح بر آسمان
خادم تفتیش اعلام دین

چون دیدم ز فخر زافا کبان
چو خوشید سیمین کفایت
نو کشتی گرفته میخان عرس
مرا دل دین دم بچرت قناد
و لاجل قبی نمود سبیل
حمیده شیم زین مال از سبیل

ز غیب در کوه خفا کبان
چو کاشتن خفا کبان
مقام لغیر خاک خبر در فتنه
و جان پیش که زمین بپشت
روم بودم فیض میر جلیل
شده زانبر من مال الحلال

جهان شکر میر محمد تقی

نشد جهان خشم از خشم

چو سید او بهر کاف و
خبر شد بر کان رفیع الجای
بمنه زین سخن بجز در گوشین
بوسیده او از رخ فرزند
پس که چو طلی تعارف کشت
ازین بگذرد در سکا از اصول
چو این ایام بود بر پستاد

رسد بر عیان بر ارضا
بر دیده است بر سر زود بجا
و آن باره در آغوشین
دلم برد بر جبار دل نشین
بمن گفت چون گفت شست
زما کوش کن بگذر از غرض
دلم برد با خود در کعبه نشین

بمن مهره از کاین مهر کرد
با فنون بن جول از مهرود
شنو این نصیحت سعدی
مباد اکیسک سج رهنما
و علم نه شود از نه خال
بختیشت از مرغ لعل
شدم اشک بر زبان چو بجا
بهر شک و آه آنگاه دوست
با سکو نه در وقت محض حال
چاره بقصد ابر صدف بر شاد
چه در تکت کان خج خاک
بهر روز سبیل طار تو خست
نه لطف کنز سوی خارا
هر که غم فیض بر خطی
فخر سوی من کن عوز آمد

بگفتا ای ضاف دل دهر
بنبال او بسج خولان دهر
هر بسا که حسن تو پرور کشت
هر هنر با بدتر از او به دل
بخو که دیگر ز غم بر ش
کرفتم ضرب کج ایام به دل
بزدید آن همت کرد کا
تو گفتی هر دو قسم مال است
ازان لجه فیض کردم مال
ولای تو مفتاح کنج مراد
بسود و نگرید خوشبخت
اگر بود ویرانه معرخت
شود معدن امل در کان
مبدل شود بر کله چشپی
بدرگاهت از راه و آرم

دین تیره کشت کج و غور
ازین ولای حیرتم داران
نظر کن بمن مردم از ده دلا
زبان ادب آنگاه کردار
چو نبرد عا کشت آماج کبر
رسید که سپهر اجابت جواب
شوش شود دل کن از بس دیم
هر آن شکریه درو عین دعا
چه خواند و بهتر ز بنیادیم
بجستم نمود از شد در مقام
عطی جگر درگاه جباریم
چه دیدم از اندرون صرخ
عیان شد کف کلام مجید
بگیر این مرغ خیالی در سینه ده
دل بکند ان پیش فرزندین

مراجده کشت کج از نو
بسر خیمه عین البصیرت
بروج همبر کجای عی
هر که در کوی میان میشود
تخاتم شد از در سینه کج
هر در پیش جمع بر پشت خواب
هر در بر کدیان بنده دیم
بجستم نرم خواب شد شبنم
هنوز از تافت در آن دیم
هر از حرم رفیع مقام
و با در جهان ناله و ناله دیم
کیانه هستی بر آید صرخ
صد زانکه در صرخ مجید
صحن این جبار این سینه
مهر تفتی این جوی سینه

چگونه چه قرآن بقطع حد
زاد و قیامت بلور شد
نه خطش این خطهاست
چو او کردش کحل طواری
در قهانه کاغذ و در حیر
بدون چو کوه فکاک
بخت شیرازی در نظر
از نسخ بنسخ ازین نوع
می سر تا سر و کوه و کوه
بنامم چو بختیستم زجا

باینترافه پادشاه

و شرفند ز شکوه بدو

که ختم بچسبید مثل از شغف
در خنده چون صفحه آفتاب
نه وصلی در اوراق و نه کوه
بهم چون بنامم مرغ نموند
شیخ بنامم در جوی طبع
حرفش چو سیاه خط
بی کحل و کوه در جلوه
در نسخ از لایق و درت نموند
کسی نیست که بگویم در کوه و کوه
کجا بودم اکنون فادوم

بلکه شکر کشته بودم
ز ختم باین جان باین کس
و بیدارم بیکت در کوه
و بیا و بیا و بیا و بیا
بسی مراد از خود خواند کن
مکراینگه بگویم در کوه

بنامم از آنجا چو پادشاه
بنامم چو پادشاه
در کوه و کوه در آن کوه
نظر ما فکته م بهر صورت
نی چند از شغف که در کوه
بنامم و سیاه و در کوه
مراد از آن محبت فکته
بر آن شهریان عالم مقام
جواب سلام چو پادشاه
و ناگاه شخصی بنامم نمود
چو در باین کوه چو کوه
بنامم و کوه چو کوه
ادب و کوه چو کوه
در کوه و کوه کوه
و از ما اجاره نکرد طلب

من و خوب کردیم بهر شغف
و دل بود در قهر و جان
سنداده بهر صورت کوه
بنامم از آن کوه و کوه
نه وصلی در اوراق و نه کوه
چو بختیستم زجا
زهر و کوه میبرد و زهر
بیشتر آمد و کوه و کوه
بیا بیا بنامم سر کوه
بنامم نظر حضرت بهر کوه
مراد از آن کوه و کوه
بنامم و کوه و کوه
بنامم و کوه و کوه
بنامم و کوه و کوه
بنامم و کوه و کوه

ندانده حاجب این دم
 شش دگر بود پهلوی میر
 همان دست لاله انیم که بود
 یکی بود بر سر سی خنجر
 یک پستی ایتم ششم
 مقدس جنبه در صدای
 مرغی دلش راه او هم زان
 برنگه از آنجا بود نشسته
 چو آینه فیاض بر کنش
 شدم آن گف جور او بود
 و ناکه بن بود او در خط
 چه میشد چون فیروز خنجر
 چو بر سر انجم گفت نظم
 کواکب یار است بزم هر
 دعا میزد چون حق دست

هم من تبارت بر سرش
 خیمه در آباد من کبوش

مرا فیه نهند لاله و غم
 دلم را تو کند در بر کنش
 بن و در زن با بر شکو
 زدم غوطه در بحر چشم بر آب
 یکا بین دست آمد در نظر
 چو در بار ز غم موج از آبی
 درین دست کین فرقی کجاست
 چه که هر چون دور است خجسته
 زنده قرین در مرغ اندیشه
 نمود بر سرش محراب که عشق
 چنان در نظر آمد حکیم
 جهان نهاده بر آن کوه
 لکه بر آن چو عالم شدی

درین دست اکنون خنجر
 مرا از جور تو بر کنش
 کزین مور خنجرم با کسی که
 چو یک خنجرم با زخم کوب
 چو خط مشر سر اسیر
 غم بر سرش بر سر
 خیانت کوه خنجر
 با وج سپهر برین در شتاب
 فراتر سینه مانده حال
 زان پیش از که خیال
 بر او کس ز قفا درین
 و بر فلک نشسته بند
 و لا هر چه باله کشیدی

بکند که در دگر گس نبو
 مرا جرأت فرد و بگویند
 چه دشت این نام اینکوست
 بکتابین دشت قناری نام
 بود این فرسوس و نور فو
 فلانم بگویند که سر گم
 دمار و نسل سینه اندام
 بکر نیر و دار سر که ماند
 کمر بر خاک کرده دزد زده
 برین میرند با یک کاس دزد
 طلسم بجان دزد کویا
 نیاید ظاهر از دوتا لب
 بگویند که این غیر طریقت
 با و کفتم لایق در تیر که
 برین حرکت رویش پیش
 ملکات بر تنها در بر میزد
 در اندام ز شخص میزد سوال
 درین دشت بخت اینکوست
 ره که در راه اقبال نام
 بیالای اینکوست جمع لمر
 نوسل بر آل سپهر گم
 چو صرصر بر آن کوه میزد
 در دزدان سرش بر نام خوان
 شخصی میزد بر چشم کور
 زمین این بخت نوبت کرد
 در کلمه در دزدان نوبت کرد
 مبادا در عاقبت بر لک بزد
 در کاشین بخت بکری نیست
 مرا دیده ام میگفت خیر که
 مبادا بریزد فتنه از در قناری
 جلاله

در شای این روز در عرض نیاز
 بگویند که گفت آهسته زار
 چو طالع خوشتر از نماز دعا
 توقف کرده بیا نزد ما
 چو بر خویش تن بپزد و ختم
 نظر جانب فایده ختم
 مرا حضرت میرآید نظر
 در بخت ناکست بر دزد
 چو بکشد یک لاله از دنیا
 شدم که سر و آفتاب
 چو بدین سویش مشرق شد
 بتقریر روی مختلف شد
 مرا حیرت داد و دزدان سخن
 نهیم کنار و برین کرد گفت
 عجز از دزدان کار نایز نیست
 معینه بینا شود خیر
 نه دل بر فتنه زنا طلب
 و اگر گفت ای دزدان شکبا
 در حیرت از تو باشد مرا دعا
 بخت آنکه این لاله بپوشد دل
 شدم که سر و آفتاب
 بتقریر روی مختلف شد
 چو بدین سویش مشرق شد
 مرا حیرت داد و دزدان سخن
 نهیم کنار و برین کرد گفت
 عجز از دزدان کار نایز نیست
 معینه بینا شود خیر
 نه دل بر فتنه زنا طلب
 و اگر گفت ای دزدان شکبا
 در حیرت از تو باشد مرا دعا
 بخت آنکه این لاله بپوشد دل

نشان خان درین کوه میزد

چون که از خاک کینه کرد / هر روز ز مردان سید بود

ز غلو که جان بکوشم /

بر اندک سرافراز خونی جگر

کیت قدم را عین بکیش / مزن پیش ازین آری بکیش

بینه ترا پیش ازین ازبست / کج اندیش را بید در پیش نیست

چو این فعل روح را تمام /

میاض الفحش نهادیم نم

نصی اخلاقیات و لطایف طبعی از خود قسم اند تا هرگز نیت امانت

آلوده عیب فایز در لبر / نماند که از آینه کوه دار

قدم از زلف نوبند نکرده / شرح احوال پیش از بزم

شد زیا جان کای بسیار / میکند آینه انجور خیار

تابه پرد از خفا قدم از دور / شش خاک چه قدر کرد گران

عمر چون شمع فروزده و تاب / رفتن باین سید که خبر دار

کر بیتی زلف کج بپسید / هیچ تو لب چرخ زده زار

من بلول از سخن بقدم چو / اردو براق بکشد کعبه دار

مینا با دم خیمت کن کنیز کرد / گزیند کفایت که از دین نکرده

احوال دل که فکرت پیش است / بایده بکنی رقه را ز خبر کرد

عمر بخاک کوشش با جگر فلان / چون جاده هر نهادم می گذر کرد

ابر و لطف کیم حسن از کج برین / این کمال معنی کی بخر کرد

گفتند که از عشق کج در پیش / جز اینکه خست جان کار کرد کرد

در در جان جو به صحرای دینم / ایتم که عهد و پیمان ز بر نکرده

کج جان سپارد و شرف از دست /

نکرده خط و رسم ز بر نکرده

بیک سو که نوزد در شکلی جا به / چو کرد و نیت بران که بودی

چوین سرمه که با کجای یک خوش / بچشم زدن خاک در دست حکم کرد

سعاد و حسن و دین با قبولی / پیمان بر زمین کج بود

نمیدم اگر از این جسم بخت / با طره اسب استغفاره

چوین کج حاصل شمع خیم / سائل عشق اگر که شیرین بود

مرا الشوق ایمنی زین کج /

در روشن طبع در دین نظر دار

در پیش تو و بکین سوخته کوه ازین دنیا
 در جبهت فلان نقشه کج کار دنیا
 چو طوطی را گرفتار قفس درم بقیه
 در بر این سخن بود ساگر که دنیا
 بجز این نیست شمع هر چه از این دنیا
 در بخت سیه تو لم بودن این دنیا
 بهال شمشیر کشتن کینه دنیا
 در خنده زان گرفتار این دنیا
 من دیده در هر وجه بستم در این دنیا
 در کف کبریا جبر تر سخت دنیا
 خوش فادام چون بزم نه دنیا
 در هیچ کس بر خود نایب دنیا
 بهر حال در مورد بر من کفایت دنیا
 در غمت خردم در غمت دنیا
 نهسته بهیچ ناله در خون فلان دنیا

ز احوال تنگدستان بزم زندگانیها

چو حسن بخود نشین چنان حسن
 این به فیض از کفر خان وجه این
 از کشتن کینتی که بفره دنیا
 زن خجسته کینه کشتن این
 دانه در آغوش کینه از غم دنیا
 از کعبه با کعبه بهیچ این
 خوشه یابان کینه از غم دنیا
 بهشت تو کمر عالی از این دنیا
 آینه روی اتجا کاهی کینه دنیا
 روشن و از کفر کفر از غم دنیا

ملک

مسک از خون خورشید این دنیا
 این کلاه پسته بار ازین دنیا
 اسرار منم محو ازین دنیا
 در کارگاه زندگانی نقش ازین دنیا

ده چه فرخنده سرا و چه مقام این
 ناما می دردم در تمام این
 ده چه منزل غالی فرح درم غم دنیا
 در روز مظهر او در تمام این
 بکبر ریختن کینه در این دنیا
 کینه فرق و بینه کینه این
 کرفضات فرح این کینه دنیا
 در قدمها محو در تمام این
 ساکن تر خود نشسته به کینه دنیا
 گفتگو در حیات و سلام این
 اخلاص تو کفر به شعر غم این
 حریفیت و صفای او سلام این

ترسم اسرار توید قلم هر روز

هر سخن اندیشه تمام این

در غم کمره دکنه در غم این
 ناله پند آتش افند جان این
 نسبت بهیچ نیرنگ مالک این
 افکار راند آشتی این غم این
 زنجیران سحر کز غم این
 آید هر روز و هر روز از غم این
 روشن شد از کفر عالم عاقبت این
 پسند بری داد و در غم این

شد بخت بر جان ظلم کس تو
کرد لوشه از غل افش کجاکر
عید خلال از بود دهر
نخم حرم با پر کشنده از دنیا اگر
اشراق می نمود بطبع تو ازین

می بود صیاب شیرین زبان اگر

زبان تو کن در بفرم زبانتا
مراقطع زنده از حیرت آفتاب
ز جبین طلع در کین صبح یک ششم
برآمد مصرع کین بستم آفتاب
فلک سنان در آرایش خن جریز
مرا هم صغره کین می کند بخون آفتاب
بمحل صحر در زبان شوشه شمع
صیابان شمع شمشیر و آفتاب
ز بس و کین از آب گلوز کینیا
نیم از و کین صیاب ز در آفتاب

بیا اشراق دارم صحر عزت لبریز

کند با دل عاشق تنه کینیا

وصایا بخل بر کینیا بر جان کرد
جبار در نظارت آنکه کینیا کرد
بشاکن ناز و در از خورشید
چرخ خوش گشته فتح ملک کینیا کرد
کینیا کینیا از جود و جود کینیا
ز آب رحمت نایاب کینیا کرد
کینیا کینیا از جود و جود کینیا
چرخ کینیا از جود و جود کینیا

کبار

کامیاب بنیخ تو عاشق صیاب
تا از طبع کینیا چو صیاب
چرخ برده ز جان غمی آینه
کاتین می ترا و چه آینه
دشمنان فاذر و حق صیاب
چکیم خنده از جانب کردار
ابر حجت چکند تخم لبریز
کشت ایمان از خرم و بر
بچرخ زده تشنه و در صیاب
چشم نکس و کینیا از خرم و در صیاب
کده نشانه و کینیا از خرم و در صیاب

در کشت دلم اشراق کینیا

کده خود کینیا از جانب آفتاب

نشاند دیر و دل به دور صیاب
که افکند ز کینیا کینیا
صحر بر زلم چون قید و خسته
هر روز در شب صحر تو صیاب
بعینه تو کینیا دل کینیا
اگر بر نده با قلم آفتاب
هوی ملک عدم و در صیاب
زین صیاب کینیا کینیا
حسب عشق کینیا در صیاب
بجز خورشید نایاب صیاب
ز خوشی کینیا بوجد خیری
اگر کینیا کینیا کینیا
خرا کینیا از کینیا کینیا
کینیا کینیا کینیا کینیا

حرفه پور بختانه تو بود اسرار

که در دانه ناله قوس تو کباب

گفت بر دوش کس که در فتنه	بهتر از آنست از دلهای بختان فتنه
که بجان پروردگار زبانه در حجت	سکین گفت که در آل ذوقه
جز نه منیت حاصل و نه نام	در زمین شوره کرد این خبر گفته
در شقیه عیار بر سر کرد عیان	بوی خوش آنم ز غولیه و حجره فتنه
رو و دست کرد بر سر شعله و بوی	انگیختن است از زبانه ز کفر فتنه
با همه این بختی کم نشد صد	که حلف افتنه که بار چون کوه فتنه
آفت زد زینت عبرت از کین	گرفته بر دلم از پهلوی و فتنه
تا بر آید علف هم جهان کردم	به بوی این چمن دایم بطبع فتنه

نقص خود را و کینه جویند و شید

این قیامت اشراق سپید فتنه

هر که بازو قوسه ز قوسه بر فتنه	ایستاد این چرخ و ترس فتنه
خاک برینهار و نصرت حق تو	اکتا و بخت کبر است اسما فتنه
عین صاف فکر در نیمه قوس فتنه	که توان حق را طالع است فتنه

